

תוכנית השלום של אלוהים לארץ

הקדושה

תוכנית שלום לישראל/פלסטיין בהתאם להנחיות מהתנ"ך והקוראן

מוגשת על ידי

רוברט לאון מנדלסון

זכויות יוצרים שמורות לחודש דצמבר 2010.

כל הזכויות שמורות. עם זאת, כל אדם יכול להעתיק, בצורה חוקית, כל חלק מההצעה הזו ולשתף אותה עם האחרים בתנאי שלא יהיו מעורבים כספים או כל צורה אחרת של תמורה כספית ו/או של סחר חליפין. לבסוף, במידה ותהיה תשואה מסוימת, היא תגיע לאלוהים דרך אנשיו. (ר' עמוד 19, תיקונים)

תוכן עניינים

מבוא

עמוד 3

פרק 1

תוכנית השלום של אלוהים לארץ ישראל

עמוד 10

פרק 2

מי הם הפלסטינאים

עמוד 27

פרק 3

מי הם היהודים האשכנזים?

עמוד 42

סוף דבר

עמוד 58

כל ההבלטות על דרך ההדגשה, קווים נטויים/תחתיים, צבעים וגודל הפונט הוספו על ידי אלא אם הוער אחרת במפורש. כל הפסוקים התנכיים בספר הזה נלקחו מהגרסה "הבינלאומית החדשה", אם כי עברו השוואה לשם הדיוק עם גרסאות "המלך גיימס", "האמריקני החדש (הקתולי)" ו"התרגום העולמי החדש". כל פסוקי הברית הישנה עברו השוואה לשם הדיוק עם ספר "תורת הלימוד היהודי" ו"התורה: חמשת ספרי משה". בעת תרגומם של פסוקים תנכיים אלה מאנגלית לעברית, הסתמכנו על האתר שלהלן:

<http://www.kirjasilta.net/ha-berit/>

כל פסוקי הקוראן הם מתרגומו של ז'מ. רודוויל, אם כי עברו השוואה לשם הדיוק עם תרגומי מ. פיקטהול ו-מ.ה. שאקיר. בזמן שהטקסט של שלושת הגרסאות הוא כמעט זהה, הסגנון הספרותי של גרסאות מ. פיקטהול ו-מ.ה. שאקיר הוא ארכאי [פחות קריא] במידת מה, ולכן נעשה בהן שימוש רק לשם ההשוואה למען הדיוק של תרגום רודוויל. יחד עם זאת, בגרסתו של רודוויל רק כל פסוק עשירי ממוספר, ולכן בעניין מספור הפסוקים הסתמכנו על מ. פיקטהול במקום רודוויל. בעת תרגומם של פסוקים אלה לעברית, הסתמכנו על גרסת ה-PDF של תרגום הקוראן מערבית לעברית על ידי אורי רובין, אוניברסיטת תל אביב – הוצאה לאור.

בכל מקום שרואים המילה "סורה", יש להבין כי הקטע לקוח מהקוראן. אחרת, יהיה הקטע לקוח מהתנ"ך. כדי לשמור על האובייקטיביות, הושמטו כותרות אישיות שעלולות להעליב כל אחת משתי האמונות האחרות. כך, נעשה שימוש רק בשמות הולמים, אלא אם כן המקור המצוטט עצמו כולל ביטוי המביע כבוד אישי.

מבוא

"תוכנית השלום של אלוהים לארץ הקדושה"?! האין זו כותרת שחצנית? הרשו לי בבקשה להסביר. קודם כל, הואיל וכתבי הקודש של היהדות, הנצרות והאסלאם הם מה שמספק את הקווים המנחים לתמיכה בפיתרון הזה, והואיל ואינני מי שכתב אותם, אזי נשמע הוגן לקרוא להם "של אלוהים". ומסיבה זו מופיעות המילים "מוגש על ידי" לפני השם שלי בעמוד הכותרת. שנית, הספר הזה אינו מנסה בשום צורה לגרום למישהו לשנות או לזנוח את אמונתו או לשים דת אחת מעל לשנייה. כמו כן, אין הוא מעודד, לא במפורש ולא במשתמע, אדם להמיר את דתו לדת אחרת. מה שהספר הזה עושה שהוא לוקח בחשבון משהו שבלעדיו הגשמת השלום בארץ הקדושה (ישראל/פלסטיין) תהיה לעולם בלתי ניתנת להשגה. ה"משהו" הזה הינו המסרים הקדושים אשר הגיעו אל כל אחד מהעמים המערובים בריב הזה. במקרה הזה, ההפניה אל ספרי הקודש הינה יותר מתרגיל

משכיל יבש או אפילו מחווה של אדיבות. מבלי לקחת את ספרי הקודש בחשבון, יהיה השלום בארץ הקדושה כמעט, אם לא לחלוטין, בלתי אפשרי.

הדבר מסתכם בכך: ישנן שתי קבוצות של אנשים החיים בארץ הקדושה, הפלסטינים והיהודים האשכנזים (הידועים גם בשם "כזרים"/"יהודי מזרח אירופה"), והן נראות בלתי קשורות גנטית. בדרך כלל, נראה שמערכות האמונה (הדתות) של שתי הקבוצות מכוונות אותן להכניע ו/או לגרש אחת את השנייה על רקע היותה זרה ומפריעה. הואיל ומיליוני משתתפים מאמינים בזה ובגלל שאמונותיהם מובילות למעשי אלימות, מציאת פיתרון המתיר שלום דורשת פניה לספרותם הקדושה.

יש אלה האומרים כי אין לקונפליקט כל קשר עם הדת, אך לו היה זה נכון, לא היו היהודים טוענים כי "אלוהים נתן לנו האדמה הזו", הם לא היו עושים את זה אם לא הייתה לזה חשיבות אצל אנשים. ולאיראן, האומה הפרסית, היה אינטרס קטן בקונפליקט הקשור לעמים שמיים במרחק של כמה מאות קילומטרים. הקשר הדתי הוא-הוא מה שמקשר בין מוסלמים מרקעים מגוונים כדי לתמוך בפלסטינים. כמו כן, לא היו מיליונים מהנוצרים האמריקאנים תומכים בישראל אילולא התמיכה הזו הייתה נסמכת על איך הם חונכו לקרוא את התנ"ך שלהם.

הפלסטינים ותומכיהם מאמינים כי לפלסטינים יש זכויות טבעיות בארץ. היהודים רואים בפלסטינים כזרים שכבשו את ארצם אחרי שהובסו והוגלו על ידי הרומאים לפני כאלפיים שנה. רוב הנוצרים מסכימים עם נקודת המבט הזו, ולכן הם תומכים בישראל. אם לא יצליחו שני הצדדים לאתר שורשים היסטוריים מאותה תקופה, יימשך השימוש במסורות הקדושות של כל אחד מהצדדים המעורבים לשם קידום הקונפליקט.

* בקשר לשימוש במונח "הארץ הקדושה": כל האדמות בארץ זו קדושות. אם כן, במקום להגיד "ישראל והגדה המערבית ועזה" או להגיד "ישראל" ולהעליב את הפלסטינים או להגיד "פלסטין" ולהעליב את הישראלים, נלך עם מונח "הארץ הקדושה", במיוחד והאנשים כבר מכירים אותו.

הבדיקות הגנטיות מצאו קשר חלש ביותר בין הפלסטינים לבין היהודים האשכנזים. בטח לא עד לרמה הצפויה משני עמים שהם צאצאים של אותו אב קדמון שהיה לפני כמה אלפי שנים. כמו כן, אין מספיק, אם בכלל, ראיות ארכיאולוגיות שיכולות להוכיח דבר כלשהו. אנחנו כן יודעים כי הראיות הפיזיות עלולות להיעלם עם חלוף הזמן, וכי השבטים מהגרים מאזור לאזור. אנחנו גם יודעים כי הרבה שבטים/תרבויות הם

ערבוב של גזעים, כך שלא כולם צאצאים של אב קדמון משותף (לפחות מהתקופה האחרונה). כל האלמנטים הללו נוכחים בתעלומת המקום שממנו הגיעו היהודים האשכנזים. היינו כך עם הפלסטינים.

לו היה באפשרותנו להוכיח כי שתי הקבוצות היו צדדים הדדיים להסכם עתיק של שיתוף במקרקעין, היה השלום קל יותר להשגה. במקרה כזה, אף צד לא היה נתפס כגנב או כנבל, לא הייתה דתו של כל צד מצווה עליו להזיק לאחר והאנשים בכל מקום היו פועלים בצורה הרבה יותר שוויונית כלפי חברי כל קבוצה. מצד שני, ככל שלא ניתן להוכיח את זה, תהיה הימשכות האומללות והמלחמות בלתי-נמנעת. אולי אפילו יהיה הארמגדון הגרעיני שיביא למותם של אנשים רבים ואשר בו הרבה פונדמנטאליים מאמינים.

הדרך היחידה להוכיח ששתי הקבוצות שייכות זו לזו וכי יש ביניהם הסכם עתיק היא הפנייתם לספריהם הקדושים, הן לספרים המיוחדים לכל קבוצה לחוד והן לאלה המשותפים לכל הצדדים. הספרים הקדושים מכילים, עד גבול מסוים, תיאורים היסטוריים. כאשר יריבים מאמונות שונות מסכימים על אותו תיאור היסטורי הנמצא בספר אחד, זה מהווה ראיה חזקה, אך נסיבתית, שהתיאור אמיתי. בנוסף לכך, במידה והתיאור בספר קודש אחד תומך בטענות ההיסטוריות של היריבים מדת אחרת זה גם מהווה ראיה נסיבתית חזקה. בצורה אירונית, כשאנו חוזרים לספרים הקדושים, ניתן לראות כי התנ"ך מספק הוכחה כי הפלסטינים "שייכים" הם, וכי הספרות הקדושה האסלאמית מספקת הוכחת המפתח כי גם היהודים האשכנזים "שייכים" הם. נושאים אלה מכוסים בהרחבה בפרקים 2 ו-3. ברגע שזה יהיה מוכח, ימשיכו הספרים הקדושים לספק לנו פרטים על השלום לאורך עמודי תוכנית השלום הזו שמוצגת בפרק 1.

בזמן שיש ערך לראיות הנמצאות בספרים המיוחדים של דת מסוימת, כאשר נגיע לכדי ניסוח הסכם שלום, יהיה הרבה יותר טוב אם ההסכם יבוא ממקור קדוש שכל הצדדים רואים בו כך. הרי, יש חלק בספרות הקדושה שהוא משותף ליהדות, לנצרות ולאסלאם, ואף אחת מהן אינה לוקחת אותו בחשבון. החלק המשותף הזה הינו הברית הישנה.

חרף העובדה כי הרבה אנשים רואים בברית הישנה כ"יהודית", בפרקטיקה השפעתה על רוב היהודים הינה כגודל השפעתה על הנוצרים או המוסלמים. הן היהודים האורתודוקסים והן החסידים מסתמכים ביתר שאת על ספרים שנכתבו אחרי הברית הישנה, לרבות התלמוד והמשנה, בנוסף לזה, יש מסורת בעל פה. אף על פי כן, ישנו פתגם יהודי האומר כי "לנשק את התורה" מביאה לאדם שגשוג וחיים ארוכים. הפירוש של "לנשק את

התורה" הוא לשוב ולהתחבר לברית הישנה. ולכן, על היהודים להיות יותר פתוחים לתוכנית שלום שמקורה בספר הקודש שלהם, ולא לאחת המוכתבת על ידי הברית החדשה או הקוראן. אצל הנוצרים, יש לברית החדשה ערך מעורב. הם למדו כי ישו שחרר אותם מהחוק (הברית הישנה), ולכן הדגש הוא יותר על הברית החדשה. עם זאת, עשה ישו את ההצרה שלהלן:

מתי 5:17-19

17 אֶלְתִּדְמוּ כִּי בְּאֵתִי לְהִפְרֹת אֶת־הַתּוֹרָה או אֶת־דְּבָרֵי הַנְּבִיאִים לא בְּאֵתִי לְהִפְרֹת כִּי אֶסְלַמְלַאת.
18 כִּי אֶמֶן אֶמַר אֲנִי לָכֶם עַד כִּי־יַעֲבְרוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ לא תַעֲבֹר יוֹד אַחַת אוֹקוּץ אֶחָד מִן־הַתּוֹרָה עַד אֲשֶׁר יִקְרָא הַכֹּל.
19 לָכֵן הָאִישׁ אֲשֶׁר יִפְרֹ אַחַת מִן־הַמִּצְוֹת הַקְּטָנוֹת הָאֵלֶּה וְיִלְמַד אֶת־בְּנֵי הָאָדָם לַעֲשׂוֹת כְּמוֹהוּ קָטוֹן יִקְרָא לוֹ בְּמַלְכוֹת הַשָּׁמַיִם וְאֲשֶׁר יַעֲשֶׂה וְיִלְמַד אוֹתָן לָזֶה גָדוֹל יִקְרָא בְּמַלְכוֹת הַשָּׁמַיִם.

אפשר לטעון כי ישו שחרר אנשים מהחוק, אלא שזה קורה רק אם הם מקבלים אותו כמשיח. אחרת, היו האנשים (היהודים) נשארים כפופים לחוק אשר לא בוטל. הרי, אצל היהודים החוק עדיין בתוקף. ואז ישו אמר שמי שמלמד אנשים – במיוחד יהודים – להפר את ההוראות הללו "לא [יבוא] בְּמַלְכוֹת הַשָּׁמַיִם". ולכן, חייב להיות ערך מסוים אצל הנוצרים בלהקשיב למה החוק אומר בקשר לעם היהודי בארצו. כתוצאה לכך, הנוצרים אמורים לתמוך בתוכנית שלום המעוצבת על ידי אלוהים בשביל היהודים והפלסטינים והנמצאת בספר שאבותיהם הקדמונים כיבדו. ועכשיו הגענו לאסלאם ולרוב הפלסטינים.

סוּרָה 29:46

46 התנצחו עם בעלי הספר רק בדרכי נועם, חוץ מאשר עם בני העוולה שבהם. אמרו, אנו מאמינים באשר הורד אלינו ממרומים ובאשר הורד אליכם, ואלוהינו ואלוהיכם אחד הוא, ואנו מתמסרים לו.

סוּרָה 2:136

136 אמרו, מאמינים אנו באלוהים ובאשר הורד אלינו ממרומים, ובכל אשר הורד ממרומים אל אברהם וישמעאל ויצחק ויעקב והשבטים (יהושע), ובאשר ניתן למשה ולישוע ובאשר ניתן לנביאים מעם ריבונם. לא נפלה איש מהם, ומתמסרים אנו לו.

ישנן עוד הרבה דוגמאות בהם אישר מוחמד לאנשיו את ספרי התנ"ך. שוב, ניתן להתווכח עם התיאולוגיה, אך למוסלמים יש בחירה בין אם רוצים הם לקרוא את הקוראן לחיים או למוות. השימוש בברית הישנה כדי להגיע לפיתרון המיועד לחברי שני השבטים המצויים כרגע בארץ הקדושה אינו מתיימר, בשום צורה, לשים מוסלמים הנמצאים בארצות אחרות מתחת לשום מגבלה. הקטע הבא קשור באופן ספציפי לערכה של הברית הישנה כפי שמיושמת באופן נאות:

סורה 46: 12

12 לפניו היה ספרו של משה למופת ולרחמים, וזהו ספר המאשר (את קודמיו), וניתן בלשון ערבית כדי להזהיר את בני העוולה ולהביא בשורה למיטיבים.
"בשורה" ל"מיטיבים". המוסלמים אמורים להיות "מיטיבים". השימוש בחוק הברית הישנה בכל הנוגע לצאצאים של מי שניתנה להם הברית במקור, ובאותה ארץ שבה היא נתקבלה במקור, אינו מפר את השריעה לכל הפחות. הפסוק מצוטט בצורה המכילה הפניה לדוד (מהתנ"ך).

סורה 6: 85

85 הענקנו לו את יצחק ויעקב והנחינו כל אחד מהם, ואת נוח הנחינו לפני כן. ומזרעו – את דוד ושלמה ואיוב ויוסף ומשה ואהרון – כך נגמול למיטיבים.

דוד אמר משהו שקשור לסיטואציה הזו:

תהלים 11-9: 19

9 פְּקוּדֵי יְהוָה יִשְׁרִים מְשַׁמְחֵי-לֵב מִצּוֹת יְהוָה בְּרָה מְאִירַת עֵינַיִם:

10 יִרְאֵת יְהוָה טְהוֹרָה עוֹמְדַת לְעַד מְשַׁפְּטֵי-יְהוָה אֶמֶת צְדָקוֹ יַחְדָּו:

11 הַנְּחַמְדִים מְזַהֵב וּמַפְזֵר רַב וּמְתוֹקִים מְדַבֵּשׁ וְנֹפֵת צוּפִים:

ולבסוף, נבואה מישעיהו מהברית הישנה שיש לה עניין מיוחד למוסלמים במזרח התיכון.

ישעיהו 19: 25

אֲשֶׁר בָּרְכוּ יְהוָה צְבָאוֹת לְאמֹר בְּרוּךְ עַמִּי מִצְרַיִם וּמַעֲשֵׂה יְדֵי אֲשׁוּר (עיראק) וְנַחֲלַתִּי יִשְׂרָאֵל:

ישנה חשיבות אצל כל האנשים לעשות שימוש בכלי הנפלא הזה למען השלום. שני העמודים הבאים מסכמים מה יעשו המוסלמים בלעדיו של הכלי הנ"ל. הפסוק הראשון מסביר איך נראה המצב בארץ הקדושה מנקודת מבטם של המוסלמים בכל העולם ואיך הוא משפיע על קשריהם עם ארה"ב.

סורה 9-7:60

7 אולי יואיל אלוהים להשכין אהבה ביניכם לבין אויביכם אשר בקרבם. הן אלוהים כל-יכול ואלוהים סולח ורחום.

8 אין אלוהים אוסר עליכם לכבד ולעשות צדק עם אלה אשר לא יילחמו בכם בשל הדת ולא יגרשוכם ממושבותיכם. אלוהים אוהב את העושים צדק.

9 אלוהים אוסר עליכם לקחת לכם למגינים את אלה אשר לחמו בכם בשל הדת וגירשו אתכם (ישראל) ממושבותיכם וסייעו (ארה"ב והמערב) לגרש אתכם. הלוקחים אותם למגינים הם בני העוולה.

נמנעו הפלסטינים מלחזור לביתם אחרי המלחמה ב-1948. אחר כך, אחרי מלחמת ה-1967, יותר פלסטינים גורשו. רוב הפלסטינים הם מוסלמים, ובין אם זה נכון או לא נכון, אי-הצדק שבוצע בפלסטינים מטעמה של ישראל נתפס כאי-צדק נגד כל המוסלמים כדת. לפי האמונה הזו, פסוק 9 מונע מכל המוסלמים לעשות שלום עם ישראל או כל מי שתומך בה עד שהעניין הזה ייפטר. כדי להבין את משמעות הפסוק הבא, יש לזכור כי כשמיישמים היהודים את התורה ואת הברית הישנה, גם הם נחשבים כ"מאמינים".

סורה 10-9:49

9 בפרוץ סכסוך בין שתי סיעות מאמינים, פייסו ביניהן, ואם תתנכל האחת לאחרת, הילחמו במתנכלת עד אשר תסכים לפנות לפסק אלוהים. וכאשר תסכים, פייסו ביניהן ביושר ועשו צדק. אלוהים אוהב את עושי הצדק.

10 המאמינים (אלה שמצייתים לחוקי אלוהים) אחים הם, על כן פייסו בין אחיכם והיו יראים את אלוהים, למען תרוחמו.

הציווי למוסלמים הוא לא להפסיק את המלחמה עד שכל הצדדים יצייתו "להוראות אלוהים". לבני ישראל, ההוראות בדבר שיתוף הארץ עוגנו בברית הישנה. לא היה צורך שהוראות שיתוף הארץ הקדושה ישוכפלו בקוראן. כמו כן, גם ההפניה אליהן לא תהפוך בשום צורה את המוסלם לסרבן (מי שממרה את אלוהים). נהפוך הוא, היא מאפשרת להם לקבל את רחמי אלוהים.

אולי כתרופת נגד לכל נבואות הארמגדון הפסימיות שהטישו אותנו, הנה כמה נבואות שמנבאות משהו טוב.

הושע 11: 9

לא אעשה חרון אפי לא אשוב לשחת אפריים (הפלסטינים) כי אל אנכי ולא-איש בקרבך קדוש ולא אבוא בעיר:

ישעיהו 54: 13-14

13 וכל-בניך למודי יהוה ורב שלום בניך:

14 בצדקה תכונני רחמי מעשק כי-לא תיראי וממחנה כי לא-תקרב אליך:

ישעיהו 55: 12

כי-בשמחה תצאו ובשלום תובלון ההרים והגבעות יפצחו לפניכם רנה וכל-עצי השדה ימחאו-קף:

ישעיהו 19: 23-25

23 ביום ההוא תהיה מסלה ממצרים אשורה ובא-אשור במצרים ומצרים באשור ועבדו מצרים את-אשור:

24 ביום ההוא יהיה ישראל שלישיה למצרים ולאשור ברכה בקרב הארץ:

25 אשר ברכו יהוה צבאות לאמר ברוך עמי מצרים ומעשה ידי אשור ונחלתי ישראל:

כדי לממש את נבואות השלום והגאולה אל צד הנבואות הפסימיות, על הנבואות האחרונות להתממש בצורה מטפורית על דרך ההשמדה של מערכות וממשלות מרושעות המקפחות את האנשים, ולא בצורה מילולית על דרך של מלחמה גרעינית. באיזה צורה לדעתכם אלוהים רוצה שיתממשו?

ירמיהו 31: 31, 32, 1

31 הנה ימים באים נאם-יהוה וכרתי את-בית ישראל ואת-בית יהודה ברית חדשה:

32 לא כברית אשר כרתי את-אבותם ביום החזיקי בגדם להוציאם מארץ מצרים אשר-המה הפרו את-בריתי

ואנכי בעלתי בם נאם-יהוה:

1 כה אמר יהוה מצא חן במדבר עם שרידי חרב הלוח להרגיעו ישראל:

לפי פסוק 32, האמנה החדשה הזו המיועדת לבני ישראל הולכת להיות שונה מהראשונה כי שני הצדדים הפרו את האמנה הישנה. מסיבה זו, צאצאיהם עודם נלחמים עד היום. הדברים משתנים. רכיבים מסוימים מאמנתם החדשה הולכים להיות שונים מהאמנה הקודמת. עכשיו, בואו נראה איך זה נראה.

פרק 1

תוכנית השלום של אלוהים לארץ הקדושה

סיכום נקודות מפתח של התוכנית

1. כינון אומה חדשה: "ישראל", המורכבת מישראל, הגדה המערבית ועזה, עם שתי תת-מדינות/אזורים שבטיים הנקראים "יהודה" ו"אפריים" בהתאמה. לכל אזור שבטי תהיה ממשלה אזרחית משלו. תורכב "יהודה" ממה שנקרא "ישראל" היום, ו"אפריים" תורכב מהגדה המערבית ועזה. הגבולות יהיו אלה שהיו לפני מלחמת ה-1967.
2. ירושלים תהיה הבירה הלאומית הבלתי-מחולקת. ביטחונה של ירושלים ינוהל על ידי כוחות שלום בינלאומיים המוסכמים על ידי שני הצדדים. כוחות השלום הבינלאומיים יישארו עד שהפרלמנט הישראלי החדש יחליט פה אחד על החזרת התפקידים האלה לשליטתה של ישראל.
3. סוגיית ביטחונה של חברון תנוהל באותה צורה של ניהול ביטחונה של ירושלים.
4. כל הפלסטינים וכל הישראלים, יהודים, ערבים או אחרים, יקבלו הכרה כאזרחים של מדינת ישראל החדשה והמאוחדת.
5. זכות השבות. כל הפלסטינים יוכלו לחזור לגור בארץ ולהיות אזרחים. פלסטינים שהופקעו אדמותיהם בגדה המערבית או עזה יקבלו את אדמותיהם בחזרה. פלסטינים שהופקעו אדמותיהם בחלקה של יהודה יקבלו פיצוי כספי.
6. מתנחלים ישראלים בהתנחלויות בגדה המערבית ו/או עזה יקבלו בתים חדשים בתוך הטריטוריה של "יהודה".
7. כל האזרחים משתי הקבוצות אשר לא הרגו אזרחים מהשבט השני יכולים לרכוש אדמות בכל אחד מהאזורים השבטיים, דהינו בכל מקום במדינה.
8. חופש הדת, לרבות החופש מדת, בשני האזורים השבטיים.

9. צבא לאומי המורכב משני השבטים.

10. ממשלה לאומית אחת עם פרלמנט הנבחר בצורה דמוקרטית המורכב מעשרים וארבעה מנדטים ונשיא.

ועכשיו נראה איך ספרי הקודש תומכים בפיתרון הזה.

אומה אחת

יחזקאל 37 : 22

22 וְעָשִׂיתִי אִתְּם לְגוֹי אֶחָד בְּאֶרֶץ בְּהָרֵי יִשְׂרָאֵל, וַיִּמְלֶךְ אֶחָד יִהְיֶה לְכָל־לְמַדָּ; וְלֹא יִהְיֶה־ (יְהִי־) עוֹד לְשְׁנֵי גוֹיִם, וְלֹא יִחָצוּ עוֹד לְשְׁתֵּי מַמְלָכוֹת עוֹד :

ישעיהו 19 : 23-25

24 בַּיּוֹם הַהוּא, יִהְיֶה יִשְׂרָאֵל שְׁלִישִׁיָהּ, לְמִצְרַיִם וּלְאֲשׁוּר (עִירָאק); בְּרִכָּה בְּקִרְבַּ הָאֶרֶץ :
25 אֲשֶׁר בָּרְכוּ יְהוָה צְבָאוֹת לְאֹמֶר; בְּרוּךְ עַמֵּי מִצְרַיִם, וּמַעֲשֵׂה יְדֵי אֲשׁוּר, וְנַחֲלֹתַי יִשְׂרָאֵל :

הנבואה של יחזקאל מספקת סמכות לאומה מאוחדת לבני ישראל והנקראת "ישראל". יחד עם זאת, קבלת "ישראל" כשמה של האומה עלול להיות קצת בעייתי בשביל המוסלמים, על אף שזה השם המאוזכר בנבואה המנבאת שלום עם העיראקים והמצרים. עם זאת, השימוש בשם הזה הינו די הוגן והולם. אמנם אין הוא מחמיא באופן פרטני, אך הוא צודק. הפירוש המילולי של "ישראל" הוא "להיאבק עם אלוהים". "ישראל" המקורי היה אדם שקראו לו "יעקב" אשר קיבל את השם "ישראל" כתיאור למשהו שעשה בבראשית 32 : 22-30. אומרים כי יעקב/ישראל נאבק עם גבר/מלאך/אלוהים? כלומר, זה תואר שהוא השיג. הנה חלק מפסוק 28 : "וַיֹּאמֶר, לֹא יַעֲקֹב יֹאמֶר עוֹד שֵׁמֶךָ, כִּי אִם־יִשְׂרָאֵל; כִּי־שָׂרִית עַם־אֱלֹהִים וְעַם־אֲנָשִׁים וְתוֹכַל". אנשי הארץ הקדושה נאבקו אחד עם השני ועם אלוהים לאורך אלפי שנים. למרבה הצער, הם קיבלו את התואר הזה. קרוב לוודאי כי מסיבה זו בחר אלוהים בשם הזה מלכתחילה. בטוחני כי אין לזה שום קשר להעדפה.

שתי תת-מדינות בתוך אומה אחת

בהתבסס על הגבולות לפני מלחמת ה-1967

האומה המאוחדת החדשה של "ישראל" כוללת את מדינת ישראל המודרנית, כל הגדה המערבית ועזה, עם ממשלה לאומית אחת (מתוארת להלן), ושני אזורים שבטיים, "יהודה" ו"אפריים", כל אזור עם השלטון האזרחי שלו.

למה שתי תת-מדינות? הנה כמה סיבות הגיוניות (אולי לאלוהים יש אחרות):

אומה מאוחדת של מדינה אחת עם קול דמוקראטי אחד לכל אזרח נשמע כרעיון הוגן, אך במציאות הוא איננו. מכיוון שישנם הרבה יותר פלסטינים מאשר יהודים ישראלים בארץ הקדושה, אומה אחת/קול אחד לפי ההגדרה פירושו כי השבט היהודי הישראלי מפסיד כל משמעות של שלטון-עצמי וביטחון. אם לוקחים בחשבון את כל מה שהשבט הזה עבר לאורך אלפי השנים האחרונות, הם לעולם לא יסכימו לרעיון הזה. מאידך, לא רוצים הפלסטינים להיות נשלטים על ידי היהודים הישראלים. כמו כן, פיתרון שתי המדינות גם הוא אינו בר-ביצוע. פיתרון שתי המדינות דורש את חלוקת ירושלים, ואף צד אינו מוכן למסור את השליטה במקום הקדוש והמיוחד שלו לאחר. בנוסף לכך, ניתן לפרש קטעים מסוימים מהקוראן כמונעים את קיומה של מדינה שאיננה מוסלמית באופן בלעדי מבחינה דתית. אף אם חופש הדת היה החוק בחלק היהודי, הרבה מוסלמים יראו בו כיהודי באופן בלעדי וימשיכו להיאבק. אולי מסיבה זו הנבואות הבאות מתארות מדינה אחת/שתי תת-מדינות.

כדי להבין את הנבואה הבאה, חשוב לדעת קצת היסטוריה. אחרי "כיבוש" כנען, חולקה הארץ לשנים עשר חלקים על ידי שבטי בני ישראל. אחר כך, הם אוחדו כ"ישראל" תחת שלטונם של המלכים, שאול, דוד, ושלומה. אחרי שלומה, חולקה הממלכה לשנים, החלק הצפוני וקראו לו "ישראל" והחלק הדרומי שקראו לו "יהודה". קו החלוקה עבר בדיוק מצפון לירושלים. "שומרון" הייתה מרכזה של הממלכה הצפונית של ישראל, ובימים השבטיים קראו לה "אפריים" ו"מנשה". הנבואה עושה את ההפרדה הזו בין "הבתים" של "ישראל" ו"יהודה". "ישראל" של פסוקים 1-22 מתייחסת לאנשים כחלק שלם (כלומר כל השבטים), אך בפסוק 22 שני "הבתים" הנפרדים מתייחסים לממלכות המחולקות, או "יהודה" (יהודים ישראלים) - והפלסטינים כ"בית ישראל". העניין הזה נידון בהרחבה בפרק 2.

ירמיהו 31: 1, 5, 21, 22, 31

1 בַּעַת הַהֵיא נְאֻם־יְהוָה, אֲהִיָּה לְאֱלֹהִים, לְכָל מְשַׁפְּחוֹת יִשְׂרָאֵל; וְהָמָּה יְהִי־לִי לְעָם:

5 עוֹד תִּטְעִי כְרָמִים, בְּהָרֵי שְׁמֶרוֹן; נְטַעוּ נְטָעִים וְחָלְלוּ:

21 הַצִּיבִי לְךָ צִיָּנִים, שְׁמִי לְךָ תִמְרוּרִים, שְׁתִּי לְבָד, לְמִסְלָה דָרֶךְ הַלְכָתִי (הַלְכָתִּי); שׁוּבִי בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, שְׁבִי אֶל־עֲרִיף אֱלֹהִים:

22 עַד־מָתִי תִתְחַמְּקִין, הַבַּת הַשׁוֹבְבָה; כִּי־בִרָא יְהוָה חֲדָשָׁה בְּאַרְצָא, נִקְבָּה תִסּוּבֵב גִּבְרָא:

31 הִנֵּה יָמִים בָּאִים נְאֻם־יְהוָה; וְכָרַתִּי, אֶת־בְּרִית יִשְׂרָאֵל וְאֶת־בְּרִית יְהוּדָה בְּרִית חֲדָשָׁה:

”נִקְבָּה תִסּוּבֵב גִּבְרָא” מה זה? זה קשור לאמנה חדשה בין השבטים. הנבואה מסתכלת לעתיד. בהנחה שהעתיד הנ”ל מתרחש עכשיו, הפלסטינים נמצאים במעמד החלש, היהודים הישראלים במעמד היותר חזק והם שולטים באחר. לכן, בצורה מטפורית, הפלסטינים הם ”הנקבה” והיהודים הישראלים הם ”הגבר”. הנבואה הזו מתארת את הגדה המערבית ועזה (שתי טריטוריות נפרדות) שעוטפות את ישראל המודרנית/יהודה. המטפורה שבה שני העמים מסמלים ”גבר” ו”נקבה” מופיעה ביותר ממקום אחד. דוגמה טובה היא מלאכי 2: 10 – 16, אשר לא תהיה לו משמעות אלא אם הגבר והנקבה המאוזכרים מייצגים שתי הקבוצות. אך עדיין, זה בקושי החלטי. תיאור ברור יותר ניתן בזכריה 9.

זכריה 9: 10

10 ׀ׁוְהִכְרַת־יֶרֶב מֵאַפְרָיִם, וְסוּס (טַנֵּק) מִירוּשָׁלַם (עִיר הַבִּירָה שֶׁל יְהוּדָה הַעֲתִיקָה), וְנִכְרַתָּה קִשְׁתׁ מִלְחָמָה...”

החלק הראשון של הנבואה מתארת את השלום הנעשה בין ”אפריים” (מייצגת את הפלסטינים) ו”ירושלים”, בירת יהודה או ישראל המודרנית.

זכריה 9: 12, 13

12 שׁוּבוּ לְבַצְרוֹן, אֲסִירֵי הַתִּקְוָה; גַּם־הַיּוֹם (לפני יותר מ-2000 שנה) מַגִּיד מְשֻׁנָּה אֲשִׁיב לְךָ: (כפי שמציעה ”מפת הדרך”)

13 כִּי־דַרְכָתִי לִי יְהוּדָה, קִשְׁתׁ מִלְּאֲתֵי אַפְרָיִם, וְעוֹרְרֵתִי בְּנִיף צִיּוֹן, עַל־בְּנֵיךָ נָוֹן; וְשִׁמְתִיךָ כְּחֶרֶב גְּבוּרָא:

בפסוקים 12-13, יהודה (ישראל המודרנית) מכופפת כמו קשת מסביב לאפרים (הגדה המערבית). התיאור הגרפי הזה לא התממש ב-1948, הרי ה"קשת" של יהודה הייתה בלתי שלמה. כמו כן, זה לא מתאר מדינה פלסטינית עם מחצית הגדה המערבית כפי שתיארה "מפת הדרך" שהוצגה על ידי נשיא ארה"ב לשעבר ג'ורג' בוש. למעשה, נראה כי אלוהים אומר: "אם תקשיבו לי, לפלסטינים מגיע כפול מזה – כל הגדה המערבית!" וכך "ממלאים" את "קשת" יהודה על ידי "אפרים".

ישעיהו 61: 7

תחת בְּשִׁתְּכֶם מְשִׁנָּה, וְכִלְמָה יָרְנוּ חֲלָקֶם; לָכֵן בְּאַרְצָם מְשִׁנָּה יִרְשׁוּ, שְׂמַחַת עוֹלָם תִּהְיֶה לָּהֶם:

ותוצאת ההקשבה לאלוהים.. **ישעיהו 11: 13**

"...אֲפָרִים לֹא־יִקְנֹא אֶת־יְהוּדָה, וְיְהוּדָה לֹא־יִצָּר אֶת־אֲפָרִים:"

נבואה אחרונה:

יחזקאל 22-15: 37 "שני עצים קטנים ועץ אחד גדול"

15 וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: 16 וְאַתָּה בְּרֹאדָם, קַח־לָךְ עֵץ אֶחָד, וּכְתֹב עָלָיו לִיהוּדָה, וּלְבְנֵי יִשְׂרָאֵל חֲבֵרוֹ (חֲבֵרִיו); וּלְקַח עֵץ אֶחָד, וּכְתוֹב עָלָיו, לְיוֹסֵף עֵץ אֲפָרִים, וְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל חֲבֵרוֹ (חֲבֵרִיו): 17 וְקָרַב אֹתָם אֶחָד אֶל־אֶחָד לָךְ לְעֵץ אֶחָד; וְהָיוּ לְאֶחָדִים בְּיַדְךָ:

18 וְכַאֲשֶׁר יֹאמְרוּ אֶלֶיךָ, בְּנֵי עַמְּךָ לֵאמֹר; הֲלוֹא־תִגִּיד לָנוּ מִה־אֵלֶּה לָךְ: 19 דַּבֵּר אֲלֵהֶם, כֹּה־אָמַר אֲדַנִּי יְהוָה, הִנֵּה אֲנִי לֹקֵחַ אֶת־עֵץ יוֹסֵף אֲשֶׁר בְּיַד־אֲפָרִים, וְשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל חֲבֵרוֹ (חֲבֵרִיו); וְנָתַתִּי אוֹתָם עָלָיו אֶת־עֵץ יְהוּדָה, וְעָשִׂיתֶם לְעֵץ אֶחָד, וְהָיוּ אֶחָד בְּיַדִּי: 20 וְהָיוּ הָעֵצִים אֲשֶׁר־תִּכְתֹּב עֲלֵיהֶם בְּיַדְךָ לְעִינֵיהֶם: 21 וְדַבֵּר אֲלֵיהֶם, כֹּה־אָמַר אֲדַנִּי יְהוָה, הִנֵּה אֲנִי לֹקֵחַ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מִבֵּין הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִלְכוּ־שָׁם; וְקִבַּצְתִּי אוֹתָם מִסְּבִיב, וְהִבֵּאתִי אוֹתָם אֶל־אֶדְמָתָם: 22 וְעָשִׂיתִי אוֹתָם לְגוֹי אֶחָד בְּאַרְץ בְּהָרֵי יִשְׂרָאֵל, וּמִלָּךְ אֶחָד יְהִי לְכֹלָם לְמִלָּךְ; וְלֹא יְהִי־הָיָה (יְהִי־ו) עוֹד לְשָׁנֵי גוֹיִם, וְלֹא יִחַצּוּ עוֹד לְשִׁתֵּי מַמְלָכוֹת עוֹד:

ירושלים משותפת כבירה לאומית

בעיה בסיסית עם גבולות ה-1948, שהוכתבו על ידי האו"ם, היא חלוקת ירושלים, עם שבט אחד (אפרים/הפלסטינים) שקיבל אחיזה חונקת על הגישה למקום הכי קדוש, והבירה לשעבר, של השבט האחר (יהודה/היהודים). במבט על ניסיון העבר של היהודים אשר בו נדחתה זכותם לפולחן בכתל (הר הבית), לא יהיה הגיוני לצפות מהם שימסרו שליטה מלאה לפלסטינים. כמו כן, ומסיבות דומות, לא יסכימו הפלסטינים על שליטה מתמשכת מטעם היהודים הישראלים. למרבה המזל, ישנו פיתרון הוגן הנובע מספרו של יחזקאל.

יחזקאל 45:1-4,6

1 ובהפילגם את־הארץ בְּנִחְלָה, תְּרִימוּ תְרוּמָה לַיהוָה קֹדֶשׁ מִרְהָרָץ, אֶרֶץ, חֲמִשָּׁה וְעֶשְׂרִים אֶלֶף אַרְבֵּי.

וְרֹחַב עֶשְׂרֵה אֶלֶף; קֹדֶשׁ־הוּא בְּכָל־גְּבוּלָה סָבִיב:

2 יְהִיָּה מִזֶּה אֶל־הַקֹּדֶשׁ, חֲמִשׁ מְאוֹת בְּחֲמֵשׁ מְאוֹת מְרַבַּע סָבִיב; וְחֲמִשִּׁים אַמָּה, מְגֻרָשׁ לוֹ סָבִיב:

3 וּמִן־הַמִּדָּה הַזֹּאת תִּמּוֹד, אֶרֶץ, חֲמֵשׁ (חֲמִשָּׁה) וְעֶשְׂרִים אֶלֶף, וְרֹחַב עֶשְׂרֵת אֲלָפִים; וּבִוְיָהִיָּה הַמִּקְדָּשׁ

קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים: (הר הבית = מסגד אל-אקצא והקוטל)

4 קֹדֶשׁ מִרְהָרָץ הוּא, לַכֹּהֲנִים מְשֻׁרְתֵי הַמִּקְדָּשׁ יְהִיָּה, הַקְּרָבִים לְשֹׁרֵת אֶת־יְהוָה; וְהָיָה לָהֶם מְקוֹם

לְבָתִּים, וּמִקְדָּשׁ לַמִּקְדָּשׁ:

6 וְאַחֲזֵת הָעִיר תִּתְּנֶנּוּ, חֲמִשֵּׁת אֲלָפִים רֹחַב, וְאַרְבֵּי, חֲמִשָּׁה וְעֶשְׂרִים אֶלֶף, לְעַמַּת תְּרוּמַת הַקֹּדֶשׁ; לְכָל־בֵּית

יִשְׂרָאֵל יְהִיָּה: (כל בית ישראל = היהודים הישראלים והפלסטינים)

אמה היא יחידת אורך השווה ל-1.5 רגל (18 אינץ'). מייל אחד שווה ל-5280 רגל.

$$25,000 \text{ אמה} \times 1.5 = 37,500 \quad 37,500 / 5280 = 7.1 \text{ מייל}$$

$$20,000 \text{ אמה} \times 1.5 = 30,000 \quad 30,000 / 5280 = 5.68 \text{ מייל}$$

ולכן, מדובר בשטח שאורכו 7.1 מייל ורוחבו 5.68 מייל.

" תְּרִימוּ תְרוּמָה לַיהוָה קֹדֶשׁ מִרְהָרָץ... קֹדֶשׁ־הוּא בְּכָל־גְּבוּלָה סָבִיב "

זהו פחות או יותר הגודל המלא של ירושלים היום. בזמן שיש להחזיר את ירושלים לשליטתה המלאה של ישראל, גם למאמינים מכל העולם יש זכויות לגיטימיות לגישה ולביטחון של הר הבית ומקומות אחרים. להלן הרציונאל של הנ"ל.

בראשית 6-4:17

4 אָנִי הִנֵּה בְרִיתִי אִתְּךָ; וְהָיְתָה לְאַבְרָהָם בְּיוֹם הַזֶּה:

5 וְלֹא־יִקְרָא עוֹד אֶת־שֵׁם־ךָ אֲבָרָם; וְהָיָה שֵׁם־ךָ אֲבָרָהֶם, כִּי אֲבָרְהֶם בְּיוֹם הַזֶּה וְנִתְּתִיךָ:

6 ...וְנִתְּתִיךָ לְגוֹיִם; וּמְלָכִים מִמֶּךָ יֵצְאוּ:

אל-הרומיים 17-16:4

16 עַל־כֵּן מֵאַמוּנָה לְמַעַן תִּהְיֶה לְפִי־חֶסֶד בְּעָבוּר אֲשֶׁר תִּכּוֹן הַהִבְטָחָה לְכָל הַזֶּרַע לֹא לְבְנֵי הַתּוֹרָה לְבָד־ם כִּי־גַם לְבְנֵי אֲמוֹנַת אֲבָרָהֶם אֲשֶׁר הוּא אָב לְכָלֵנוּ:

17 כִּכְתוּב כִּי אֲבָרְהֶם בְּיוֹם הַזֶּה וְנִתְּתִיךָ וְהוּא הָאֱמִינִי כִּי נִגַּד פָּנָיו אֱלֹהִים הִמְחִיָּה אֶת־הַמִּתִּים וְהַקּוֹרָא לְמַה־שְׁלֹא־הָיָה כְּמוֹ הַזֶּה:

"אומות רבות". יש לשים תנאי כי הגישה למקומות הקדושים תהא נתונה לאנשים מכל האמונות לסגוד לאלוהים בירושלים וכי יש לתחזק ולהגן על כל המקדשים – לנצח. עד שהשלום יהיה מושרש ומשגשג, לחמוק מביטחון מסוכסך יותר לעיר, על העיר להיות מנוהלת על ידי כוחות שלום בינלאומיים המוסכמים על שני הצדדים. עד שיבוא הזמן שבו הפרלמנט של האומה המאוחדת החדשה של ישראל יסכים פה אחד על החלטה המוסרת את הסמכות הזו לאומה, השליטה על הביטחון בירושלים יוכל לחזור בצורה אחראית לתושבים. בצורה מעניינת, נבואה בישעיהו מצהירה כי כאשר עושים האנשים שלום לפי ההוראות המוצגות בספרי הקודש, העיר והאומה ישוחררו מטרור או כל סוג אחר של אלימות.

ישעיהו 15-13,11:54

11 עֲנִיָּה (ירושלים) סַעְרָה לֹא נִחְמָה...

13 וְכָל־בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי יְהוָה; וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ:

14 בְּצִדְקָה (לפי חוקי האל) תִּכְוֶנֶנִי; וְרַחֲמֵי מַעֲשֶׂיךָ כִּי־לֹא תִירָאִי, וּמִמְחַתָּה, כִּי לֹא־תִקְרַב אֵלֶיךָ:

15 הֵן גּוֹר גּוֹר יִגּוֹר אֶפְסֵי מְאוֹתֵי; מִיַּגְר אִתְּךָ עֲלֶיךָ יְפוּל:

לא יהיה עוד צורך לפיגועי התאבדות מטעם "חטיבות שהידים" או להתקפות מטעם חיל האוויר הישראלי. עם הגעת הצדק, יראו במבצעי האלימות כמשרתי השטן, ולא כגיבורים! לא יהיה עוד כיבוש אכזרי מטעם ישראל, גם לא יהיה טרור משני הצדדים. אם אלוהים מבטיח לשים קץ לטרור והרודנות, איזה מין מאמינים ירצו להסית את הזעם האלוהי על ידי התנגדות לשלום? קחו בחשבון כי ירושלים בימי יחזקאל היוותה חלק מהשטח המצוין ביחזקאל 45. רק בהווה היא הגיעה למימדים המנובאים. על זה יש להוסיף את שני הקטעים מירמיהו וזכריה שמתארים בצורה מדויקת את המצב הגיאוגרפי והפוליטי היום, לרבות את "מפת הדרך" אשר לוקחת מחצית הגדה המערבית מאפרים. אולי זוהי שיטתו של אלוהים להגיד לנו כי זוהי המפה האלוהית לשלום ואנו אמורים לנהוג על פיה. אולי סוף סוף ייענו תפילותיו של דוד למען השלום בירושלים.

תהילים 9-6:122

6 שָׁאַלוּ שְׁלוֹם יְרוּשָׁלַם ; יְשָׁלֵיו, אֲהַבְיָךְ :

7 יְהִי־שְׁלוֹם בְּחֵילְךְ ; שְׁלֹה, בְּאַרְמְנוֹתֶיךָ :

8 לְמַעַן אַחֵי וְרַעֵי ; אֲדַבְּרָה־נָא שְׁלוֹם בְּךָ :

9 לְמַעַן בֵּית־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ; אֲבַקֶּשׂה טוֹב לְךָ :

כל הפלסטינים והישראלים אזרחים הם

כל הפלסטינים אזרחים הם

יחזקאל 23-21:47

21 וְחִלַּקְתֶּם אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת לְכֶם לְשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל :

22 וְהָיָה, תִּפְּלוּ אוֹתָהּ בְּנַחֲלָה, לְכֶם, וְלַהַגְרִים הַגְּרִים בְּתוֹכְכֶם, אֲשֶׁר־הוֹלְדוּ בָנִים בְּתוֹכְכֶם ; וְהָיוּ לְכֶם,

כְּאֲזַרְחַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אַתְּכֶם יִפְּלוּ בְּנַחֲלָה, בְּתוֹךְ שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל :

23 וְהָיָה בְּשִׁבְטְךָ, אֲשֶׁר־גָּר הֵגֵר אִתּוֹ ; שָׁם תִּתְּנוּ נַחֲלָתוֹ, נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה :

כל היהודים האשכנזים הם אזרחים גם כן

ישעיהו 21-20:49

20 עוד יאמרו באַזְנֵיךָ, בְּנֵי שְׂכֵלֶיךָ; צָרְלִי הַמְּקוֹם גְּשֵׁה־לִי וְאַשְׁבֵּה:

21 וְאַמְרַת בְּלִבְבְּךָ, מִי לְדַלִּי אֶת־אֵלֶּה, וְאֲנִי שְׂכוּלָה וְגִלְמוּדָה; גֵּלָה וְסוּרָה, וְאַלְהָה מִי גִדְל, הֵן אֲנִי נִשְׁאַרְתִּי לְבַדִּי, אֵלֶּה אֵיפֶה הֵם:

(ראו פרק 3 ליותר נבואות לדוגמא)

זכות השבות לפלסטינים בגולה

ועכשיו, הגענו לסוגיה של "זכות השבות". מה עם זכויות השבות של הפלסטינים שגורשו מאדמותיהם? שלושת הנבואות שלהלן דורשות את זכות השבות לפלסטינים שהוגלו:

ישעיהו 11:11

וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא, יוֹסִיף אֲדֹנָי שְׁנֵית גְּדוֹ (אחרי 1948), לַקְּנוֹת אֶת־שְׂאֵר (הפלסטינים) עִמּוֹ (דהינו בני ישראל). החלק היהודי של שבטי בני ישראל היו הראשונים לחזור; אֲשֶׁר יִשְׂאֵר מֵאֲשׁוּר (עיראק וסוריה) וּמִמִּצְרַיִם וּמִפְתָּרוֹס וּמִכּוּשׁ (סומליה ואתיופיה), וּמֵעִילָם (איראן) וּמִשְׁנַעַר (עיראק) וּמִחֲמַת (סוריה), וּמֵאֲזִי הַיָּם (הפלסטינים בגולה בארה"ב ובבריטניה):

11 יִחְרְדוּ כַּצְּפוּר מִמִּצְרַיִם, וְכִיּוֹנָה מֵאֲרָץ אֲשׁוּר; וְהוֹשְׁבֵתִים עַל־בְּתִיחֶם נֹאֲסֵי־הַנְּהוּ:

זכריה 10:6-10

6 וְגִבְרַתִּי אֶת־בֵּית יְהוּדָה (ישראלים), וְאֶת־בֵּית יוֹסֵף (הפלסטינים) אוֹשִׁיעַ, וְהוֹשְׁבוֹתִים כִּי רַחֲמַתִּים, וְהָיוּ כְּאִשׁוֹר לֹא־זִנְחָתִים; כִּי, אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיחֶם וְאֶעֱנֶם:

7 וְהָיוּ כְּגִבּוֹר אֲפָרַיִם (הפלסטינים), וְשָׁמַח לָבֶם כְּמוֹ־זֵינ; וּבְנִיחֶם יִרְאוּ וְשָׁמְחוּ, יָגֵל לָבֶם בֵּיהוָה:

8 אֲשַׁרְקָה לָהֶם וְאֶקְבָּצֶם כִּי פְדִיתִים; וְרְבוּ כְמוֹ רְבוּ:

9 וְאֶזְרָעֶם בְּעַמִּים, וּבְמַרְחָקִים יִזְכְּרוּנִי; וְחָיו אֶת־בְּנֵיחֶם וְשָׁבוּ:

10 וְהַשִּׁיבוֹתִים מֵאֲרָץ מִצְרַיִם, וּמֵאֲשׁוּר אֶקְבָּצֶם; וְאֶל־אֲרָץ גִּלְעָד ("הגדה המזרחית" של הירדן) וּלְבָנוֹן אָבִיאֶם, וְלֹא יִמָּצָא לָהֶם (בפלסטין):

ולכן, הנבואות בברית הישנה (החלק היהודי מהתורה) אומרות כי הפלסטינים יחזרו, על פי אלוהים. זאת אומרת שאם היהודים רוצים "לנשק את התורה" כדי להבטיח חיים ארוכים ומשגשגים, אזי עליהם לקבל את "זכות השבות" של הפלסטינים בצורה כלשהי. השאלה היא באיזה צורה זכות זו תהיה?

ברור כי באזור שהולך להיות המולדת הפלסטינית (הגדה המערבית ועזה), כל פלסטיני שאיבד את אדמתו לטובת ישראל אמור לקבל אותה בחזרה. אך האם זה גם אומר כי כל (או רוב) היהודים צריכים לפנות את בתיהם, גם אם מדובר בחלק שלהם מהארץ הקדושה? או האם זה אומר משהו אחר? אולי פליטים פלסטינים שהם במקור מהחלק של יהודה יקבלו פיצוי כספי יחד עם זכותם לרכוש אדמה בכל מקום בתוך האומה. פסוק 10 של זכריה 10 מבהיר את הסוגיה:

זכריה 10:10

10 וְהָשִׁיבוּתִים מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, וּמֵאֲשׁוּר אֶקְבָּצֶם; וְאֶל־אֶרֶץ גְּלָעָד ("הגדה המזרחית" של הירדן) וּלְבָנוֹן (חלק מהפליטים יתיישבו פה) אָבִיאֵם, וְלֹא יִמָּצֵא לָהֶם (בפלסטין):

אם הרבה מהחוזרים מתיישבים בלבנון וירדן, אז הם בטח יקבלו פיצויים והשתמשו בהם לרכוש אדמה במקום סמוך. אחרת, היו פשוט מתיישבים בבתיהם הישנים.

הפיתרון הזה הוגן בכך שהוא מכבד זכויות המקרקעין של כולם, אף אם הבעלות על האדמה הועברה במהלך הזמן. הזכויות במקרקעין הישנים מכובדים יחד עם הזכויות במקרקעין החדשים.

תיקונים

מחיר אחיד ייקבע לכל האדמות. המחיר לאֶקָר (יחידת מידה) ייקבע לפי המחיר הממוצע הנוכחי לאדמה ב"ישראל" המודרנית מצפון לירושלים. עדכון המחיר כלפי מטה, על ידי הכללת אדמות מדבריות בלתי ראויות לעיבוד בנגב, אינו הוגן. האדמות שנלקחו מהפלסטינים היו בחצי הצפוני והיותר שווה במדינה, ובגין אלו אמורים האנשים לקבל פיצויים. חמישים אחוז (50%) מכל התרומות הבאות מחו"ל, בין אם לעם ישראל ובין אם לארגונים בתוך ישראל, אמורים להיות מוקדשים לקרן התיקונים של האדמות שהופקעו. כל המגיש שטר קניין בגין אדמה שהופקעה ביהודה יהיה זכאי לפיצוי לפי תעריף קבוע.

אם הכספים לתיקונים באים מתרומות חוץ, מה יקרה כאשר תרומות אלו מדוללות עקב דעיכה כלכלית בחו"ל? והאם זה הוגן שהנטל יתחלק בין המעמד הבינוני והעובד לבין המעמד העשיר? המצב הזה נחזה בבירור על ידי אלוהים.

ישעיהו 23:49

23 והיו מלכים אמנך, ושרותיהם מיניקתך, אפים, ארץ ישפתחו לך, ועפר רגלך לחכו; ונדעת כי אני יהוה, אשר לא יבשו קני:

ישעיהו 12:16-10:60

- 10 ובנו בני־כר חמתך, ומלכיהם שרתונך; כי בקצפי הכיתך, ובצוני רחמתך:
11 ופתחו שערך תמיד יומם ולילה לא יסגרו; להביא אלך חיל גוים, ומלכיהם נהגים:
12 כיהגוי והממלכה אשר לא יעבדוך יאבדו; והגוים חרב יחרבו:
16 ונקת חלב גוים, וטד מלכים תינקי; ונדעת, כי אני יהוה מושיעך, וגאלך אביר יעקב:

שימו לב כי בפסוק 16 "חלב גוים" יבוא מ"שד מלכים". לא מ"שד עניים", ולא מ"שד המעמד הבינוני או העובד". ה"מלכים והמלכות" הללו כוללים מלכות הן מהאומה האסלאמית הן מהאומה האירופית. מאחר והעשיר שעשה כסף ממכירת תחמושת חי הוא כמו "מלכים" ו"מלכות", אז גם הוא יהיה כלול. אם משפחות מלכותיות רוצות שאלוהים יברך אותן, עליהן למלא אחר הנבואות. אני לא אתעמק בנבואות הקשורות בסוגיה הזו עכשיו, חלקן מהתורה וחלקן מהחדית' (הדיבור המתועד) הנבואי של מוחמד. אלוהים נתן לנו רצון חופשי והוא בוחן אותנו. מספיק לומר כי מלכים ועשירים מסוימים יעשו את הדבר הנכון וישרדו. אחרים לא. בכל מקרה, המימון יהיה זמין. תזכרו את ישעיהו 12:60:
כיהגוי והממלכה אשר לא יעבדוך יאבדו; והגוים חרב יחרבו:
אז שיהיה.

זכויות מתנחלים ישראלים בגדה המערבית

גם לישראלים הגרים בהתנחלויות בגדה המערבית יש זכויות כבני ישראל. החלק הדרומי של הגדה המערבית, אשר יימסר לאפרים, היה רכושו של שבט יהודה. היום, אלפיים שנה אחרי גירוש יהודה על ידי הרומאים, אין שטרי קניין למקרקעין. הזכויות הבלתי מתועדות, אך לגיטימיות, הללו אמורות לעבור למתנחלים הישראלים. הוכנסו המתנחלים לגדה המערבית על ידי ממשלת ישראל המודרנית בכמויות גדולות. לכן, האחריות בדבר אספקת אדמות לאנשים האלה אמורה ליפול על אותה ממשלה. אולי עם השלום, חלק מהאדמות השמורות

לבסיסים הצבאיים יכולות לשמש לדיור אזרחי במקום. בכל מקרה, קרן התיקונים צריכה לספק בתים חדשים גם לאלה – בתוך גבולות יהודה שהוסכם עליהן לאחרונה.

זכויות האזרחים לרכוש אדמות בכל מקום בישראל

לכל אזרחי ישראל שאין להם הרשעות קודמות או משפטים תלויים ועומדים באשמת הריגת חברים מהשבט האחר תהיה זכות לרכוש אדמה בכל מקום בתוך ישראל. הדבר הזה מסדיר את "זכות השבות". יינתן פיצויים לאלה שאדמותיהם הופקעו כדי שיוכלו לרכוש אדמה. לא תידחה זכותו של ישראלי או פלסטיני חף מפשע לרכוש אדמה בכל מקום בישראל.

השלוש דורש הימנעות ממעשי נקמה על ידי חברי אחד השבטים נגד חברים מהשבט האחר. בחמישים השנים הבאות, לא יהיה כל אדם, לרבות "לוחמים" פלסטינים או "חיילי" צה"ל, אשר הרג אזרחים בלתי-חמושים מהשבט האחר רשאי להיכנס לטריטוריה של השבט האחר. החריג היחיד לזה הוא במידה והאדם הנ"ל מקבל היתר ספציפי מטעם ממשלת השבט האחר. אנשים לא צריכים לחשוש כי יתהלכו ביניהם רוצחים בחופשיות. כמו ואין זה מן הרצוי שאנשים אשר ביצעו מעשים כאלה יהפכו לקורבנות של צדק שמעצבים האנשים שלוקחים את החוק לידיים, דבר המעורר שפיכה של יותר דמים.

משה קבע את העיקרון של החוק הזה בתורה, בספר במדבר :

במדבר 28-26, 12, 6:35

6 וְאֵת הָעָרִים, אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לְלוֹיִם, אֵת שְׁשֶׁעֶרֵי הַמִּקְלָט, אֲשֶׁר תִּתְּנוּ, לְנִסַּי שְׁמֵהּ הָרָצָח; וְעַלֵּיהֶם תִּתְּנוּ, אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם עִיר:

12 וְהָיוּ לְכֶם הָעָרִים לְמִקְלָט מִגָּאֵל; וְלֹא יָמוּת הָרָצָח, עַד-עָמְדוֹ לִפְנֵי הָעֵדָה לְמִשְׁפַּט (יום הדין):

26 וְאִם-יָצָא יָצָא הָרָצָח; אֶת-גְּבוּל עִיר מִקְלָטוֹ, אֲשֶׁר יָנוּס שָׁמָּה:

27 וּמִצָּא אֹתוֹ גָּאֵל הַדָּם (הממשלה השבטית), מִחוּץ לְגְבוּל עִיר מִקְלָטוֹ; וְ... גָּאֵל הַדָּם (הממשלה השבטית) אֶת-הָרָצָח (לעצור את הנאשם, לשפוט אותו, ולבצע את גזר הדין על הפשע)

28 כִּי בָעִיר מִקְלָטוֹ (טריטוריית השבט שלו) יָשָׁב, עַד-מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדֹל*; וְאִחְרֵי מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדֹל, יָשׁוּב הָרָצָח, אֶל-אֶרֶץ אֲחֻזָּתוֹ:

* בברית הישנה, הפסקה הסוגרת את פסוק במדבר 27: 35 אומרת כי "רָצַח גֹּאֵל הַדָּם אֶת־הַרָצֹחַ, אֵין לוֹ דָּם".
אנו החלפנו אותה ב-"לעצור את הנאשם, לשפוט אותו, ולבצע את גזר הדין על הפשע". מותר לעדכן את החוק כדי למנוע עונש מוות, אך גם ניתן להשאיר את עונש המוות על כנו. ההחלטה נתונה לאנשים.
** במקרה הזה, "מוות הכהן הגדול" יקבל את פירוש שנת היובל אחרי השגת השלום – דהינו, עד 50 שנה.

חברון

עיר חברון בדרום הגדה המערבית דורשת תשומת לב מיוחדת. חברון הינה מקום קבריהם של האבות התנכיים של העם העברי: אברהם, יצחק ויעקב. ולכן, היא קדושה לשני השבטים. מבחינה היסטורית, חברון הייתה חלק מארץ יהודה. היום, על יהודה למסור את חברון לאפרים. כדי למנוע יותר מריבה, ובד בבד לכבד זכויות קדושות, ניהולה של חברון אמור להתנהל באותו אופן כמו ירושלים, דהינו, על ידי כוחות שלום בינלאומיים המוסכמים על ידי שני הצדדים עד שהפרלמנט הישראלי יגיע להסכמה פה אחד המוסרת את הסמכות הזו למדינת ישראל המאוחדת החדשה. כשהאויבים לשעבר נמצאים בהסכמה אחד עם השני, הם אמורים לנהל את עניינם לבד. גישה לכביש מוגן אל חברון לחברי שבט יהודה יסופק על ידי כוחות השלום הבינלאומיים.

חופש הדת

סורה 2:256

256 "אין מקנים דת בכפייה, וכבר התברר ההבדל בין הבינה לבין המדוחים..."

כלל הזהב

"כלל הזהב", שפרשנותו היא "תתייחס לאחרים כפי שתרצה אותם להתייחס אליך" הינו חלק מכל שלושת הדתות. אצל האסלאם יש את הציווי הכי ישר ולעניין בקשר לחופש הדת (ראו לעיל). בתנ"ך אינו כתוב בבהירות הזו, ולכן מסתפקים בכלל הזהב. אם יהודי או נוצרי רוצים חופש דת לעצמם, ספרותם הקדושה מצביעה כי עליהם לתמוך בחופש הדת גם לאחרים. חופש דת מלא בשני האזורים השבטיים צריך להיות מעוגן בחוק הלאומי.

כוחות צבאיים משולבים

מבחינה היסטורית, ועל פי החוק, נדרש מכל בני ישראל לתת את חלקם בהגנה הלאומית. אי לכך, על הפלסטינים להשתלב בצבא הלאומי במספרים קבועים וגדלים, עם הרגישות התרבותית והוותרנות הדרושות לצורך האימונים. אם האמריקאיים (צאצאי היאנקים והקונפדרטים/בעלי הברית) יכולים לשרת את ארצם, כך גם יכולים בני ישראל.

ישעיהו 11:13

13 וְסָרָה קִנְאֵת אֲפֹרִים, וְצָרְרִי יְהוּדָה יִכְרְתוּ; אֲפֹרִים לֹא יִקְנֹא אֶת־יְהוּדָה, וְיְהוּדָה לֹא יִצָּר אֶת־אֲפֹרִים: שִׁמּוֹ לֵב כִּי "צָרְרִי [דהינו, הטרוריסטים "המוסלמים"] יְהוּדָה יִכְרְתוּ". כך שמים קץ לפורענות הטרור לפי שיטתו של אלוהים.

הממשלה

הפרלמנט

חזון יוחנן 4:4

4 וְסָבִיב לְפָסָא אַרְבָּעָה וְעֶשְׂרִים כְּסָאוֹת וְעַל־הַכְּסָאוֹת רְאִיתִי אֶת אַרְבָּעָה וְעֶשְׂרִים הִזְקִינִים יֹשְׁבִים מְלַבְּשִׁים בְּגָדִים לְבָנִים וְעֵטְרוֹת זָהָב בְּרֹאשֵׁיהֶם:

חזון יוחנן 20:4

4 "וְנֹאֲרָא כְּסָאוֹת וַיֵּשְׁבוּ עֲלֵיהֶם וְהִמְשָׁפֹט נָתַן בְּיָדָם..."

לפרלמנט יהיה בית נבחרים אחד עם 24 חברים, עם שני נציגים לכל שבט. מבחינה היסטורית, ראובן וגד היו ביחד עם מנשה וגלעד, ונתפסו לשבי ביחד על ידי האשורים לפי דברי הימים א' 26-23:5 לארץ במזרח ומערב אשור (עיראק). התמזגו אלה לאורך הזמן והיום הם כמעט מיוצגים על ידי כל הערבים או האנשים האחרים אשר הצטרפו לשומרונים במועד מאוחר יותר. שמונת השבטים האחרים גורשו ביחד על ידי הרומאים. היהודים הישראלים הם צאצאיהם של שמונת השבטים האלה. לכן, ששה עשר "זקנים" יהיו מהצד הישראלי ושמונה "זקנים" מהצד הפלסטיני. עם זאת, בישעיהו, אלוהים קובע את שלהלן:

ישעיהו 61:7

7 תַּחַת בְּשֵׁתְכֶם מְשִׁנָּה, וּכְלָמָה יִרְנוּ חִלְקֶם; לָכֵן בְּאַרְצָם מְשִׁנָּה יִירָשׁוּ, שְׂמֹחַת עוֹלָם תִּהְיֶה לָּהֶם:

חזון יוחנן 4:4

4 וְסָבִיב לְפָסָא אַרְבָּעָה וְעֶשְׂרִים כְּסָאוֹת וְעַל־הַכְּסָאוֹת רְאִיתִי אֶת אַרְבָּעָה וְעֶשְׂרִים הַזְּקֵנִים יֹשְׁבִים מְלַבְּשִׁים בְּגָדִים לְבָנִים וְעֹטְרוֹת זָהָב בְּרֹאשֵׁיהֶם :

כיוון שהפלסטינים הם מי שנושׁל מירושתו, הנבואה מתייחסת אליהם. לכן, נכפיל את ייצוגם לששה עשר, כך נגיע לשלושים ושניים חברים. אחר כך נפחית את זה לשנים עשר לכל שבט, וכך נגיע לסך של עשרים וארבעה.

הנשיא

הושע 10-11, 1: 21,23, 2:

10 וְהָיָה מִסְפַּר בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל כְּחֹל הַיָּם, אֲשֶׁר לֹא־יִסְפָּר; וְהָיָה בְּמָקוֹם אֲשֶׁר־יֹאמַר לָהֶם לֹא־עַמִּי אַתֶּם, יֹאמַר לָהֶם בְּנֵי אֱלֹהִי:

11 וְנִקְבְּצוּ בְּנֵי־הַיְהוּדָה וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל יַחְדָּו, וְשָׁמוּ לָהֶם רֹאשׁ אֶחָד וְעָלוּ מִרְהָרֵץ; כִּי גָדוֹל יוֹם יִזְרְעֵאל:

21 "וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא, אֲעֲנֶה נְאֻם־יְהוָה..."

23 "...וְאָמַרְתִּי לְלֹא־עַמִּי עַמִּי־אַתָּה, וְהוּא יֹאמַר אֱלֹהִי:"

מחילה על חטאים מהעבר

כדי שיהיה שלום, המחילה הינה חובה.

סורה 5:13

13 כיוון שהפרו את בריתם, קיללנו אותם (ילדי ישראל) והקשינו את לבם... ולעולם לא תחדל להיווכח כי בוגדים הם, חוץ ממתי מעט. מחל וחוס עליהם, כי אלוהים אוהב את המיטיבים.

סורה 9-10:49

9 בפרוץ סכסוך בין שתי סיעות מאמינים, פייסו ביניהן, ואם תתנכל האחת לאחרת, הילחמו במתנכלת עד אשר תסכים לפנות לפסק אלוהים. וכאשר תסכים, פייסו ביניהן ביושר ועשו צדק. אלוהים אוהב את עושי הצדק.

10 "המאמינים אחים הם.."

[תזכרו כי סורה 5: 69 אומרת כי היהדות, במידה ומיושמת כהלכה, תהיה היא צורה מצורות האסלאם, לכן

היהודים המתפללים כהלכה נחשבים כאחי המאמינים]

10 המשך: "...על כן פייסו בין אחיכם והיו יראים את אלוהים, למען תרוחמו."

שני צדדי בני ישראל התנהגו באופן מטעה אחד כלפי השני. כל צד התנהג לפעמים בצורה בלתי מכובדת. אף-על-פי כן, כאשר חוזרים שני הצדדים לחוקי אלוהים, בשביל המאמינים חייבת המלחמה להיפסק.

סורה 5: 8

8 הוי המאמינים, קיימו את חובתכם לאלוהים והעידו עדות אמת, ואל תגרום לכם טינתכם לאנשים לנהוג באי-צדק. נהגו בצדק, כי אין קרוב מזה ליראת שמים, והיו יראים את אלוהים, כי אלוהים מכיר את מעשיכם לפני ולפנים.

כאשר מכירים הפלסטינים באחוותם עם היהודים, בתורם כבני ישראל מצאצאי אפרים, יהיו זכאים הן על פי חוקי היהדות הן על פי חוקי האסלאם לאדמות השבטיות של אפרים.

אדמות אפרים ומנשה בימי יהושע

כדי להציג את המפה שמציינת את הגבולות השבטיים אשר נקבעו על ידי יהושע לאפרים ומנשה, ואת עשרת השבטים הקשורים ליהודה, לחצו על הקישור הבא:

http://groups.yahoo.com/group/Gods_Peace_Plan_for_the_Holy_Land

לחצו על "Files" (קבצים), שם תוכלו למצוא את "מפת הארץ הקדושה" גם בפורמט וורד (Word) וגם בפורמט אדוב (Adobe). יהושע, יורשו המוסמך של משה, מפרט שמות הערים והמאפיינים הגיאוגרפיים ומסמן את הגבולות שהוקצו לאפרים ומנשה.

יהושע 16: 1-4

1 וַיֵּצֵא הַגֹּרֶל לְבְנֵי יוֹסֵף מִיְרֵדָן יְרִיחוֹ (בדיוק מצפון לירושלים), לְמִי יְרִיחוֹ מִזְרְחָה; הַמְדָבָר, עֵלְהָ (צפונה) מִיְרִיחוֹ בְּהָר בֵּית־אֵל:

2 וַיֵּצֵא מִבֵּית־אֵל לוֹזָה; וְעֵבֶר אֶל־גְּבוּל הָאֲרָכִי עֶטְרוֹת:

3 וַיְרַד־יָמָה אֶל־גְּבוּל הַיַּפְלָטִי, עַד גְּבוּל בֵּית־חֹרֶן תַּחְתּוֹן וְעַד־גְּזֹר; וְהָיוּ תְּצֹאֹתוֹ (תְּצֹאֲתָיו) יָמָה (ים התיכון):

4 וַיִּנְחְלוּ בְּנֵי־יוֹסֵף מְנַשֶּׁה וְאֶפְרַיִם:

יהושע 11-10:17

10 נָגְבָה לְאֶפְרַיִם, וְצַפּוֹנָה לְמְנַשֶּׁה, וַיְהִי הֵימָּן גְּבוּלוֹ; וּבְאֶשֶׁר יַפְגְּעוּן מִצְפּוֹן (בדיוק מדרום לכנרת), וּבְיִשָּׁשְׁכָר מִמְזָרַח:

11 וַיְהִי לְמְנַשֶּׁה בְּיִשָּׁשְׁכָר וּבְאֶשֶׁר, בֵּית־שֵׁאֵן וּבְנֹתִיָּה וּבְלָעַם וּבְנֹתִיָּה וְאֶת־יִשְׁבֵּי דָאר וּבְנֹתִיָּה, וַיִּשְׁבֵּי עֵי־דָר וּבְנֹתִיָּה, וַיִּשְׁבֵּי תַעֲנָד וּבְנֹתִיָּה, וַיִּשְׁבֵּי מַגְדוֹ וּבְנֹתִיָּה; שְׁלֹשֶׁת הַנְּפֹת:

הגבולות העתיקים עוברים כדלקמן: ראשית, גוש ישראל המודרנית והשטחים הכבושים ביחד כמדינה אחת. על מפה מעודכנת להיום, ציירו קו העובר מערבה, מהירדן לים התיכון, המתחיל קצת מצפון לגדה המערבית ובדיוק מדרום לכנרת. זהו הקו הצפוני לארץ אפרים ומנשה. תל אביב וחיפה נמצאות מדרום לקו הנ"ל. הגבול הדרומי של אפרים ומנשה מתחיל בדיוק מצפון לירושלים, שוב עובר מערבה מהירדן לים התיכון. כל הגדה המערבית מדרום לקו הנ"ל, לרבות חברון ובית לחם, הייתה שייכת לשבטי יהודה ובנימין.

פרק 2

מי הם הפלסטינים?

בפרק הזה, נעבור על הוכחות בדבר היותם של הפלסטינים צאצאיהם של בני ישראל העתיקים. לאורך זה, עלינו לזכור כי עצם יכולתנו לאתר את המוצא שלהם שהוא מהארץ הקדושה, אינו תומך בשום פנים ואופן במעשים המרושעים שבוצעו על ידי הפלסטינים, ולצורך העניין גם המעשים המרושעים שנקטו על ידי היהודים הישראלים. המוצא הפיזי מבסס בפשטות את זכויות היסוד של שני העמים לגור זה לצד זה בארץ הקדושה. אחרי שמבססים את זה, החוקים בתנ"ך ובקוראן ינחו את שני העמים איך לגור ביחד בשלום. התנ"ך גם מנחה את הנוצרים איך לסייע לתהליך, וזה על ידי היותם חסרי פניות בתמיכתם לשתי הסיעות של בני ישראל.

לפני הצגת ההוכחה שהפלסטינים הם בני ישראל, חשוב להבין למה, בכלל, ההוכחה הזו חשובה. נכון שאנו אמורים להפריד בין המדינה לכנסיה? אולי בנושאים פנימיים, אך לא בינלאומיים. הדתות מעצבות את הדרך בה חושבות ופעולות קבוצות האנשים. אם ניכשל לקחת את זה בחשבון בהתמודדותנו עם אומות אחרות, לא רק שניתפס כאימפריאליסטים יהירים בלתי-רגישים תרבותית, אלא גם נהיה בלתי-אפקטיביים בהשגת שלום.

במקרה של הארץ הקדושה, הברית הישנה של התנ"ך משומשת לשכנע הרבה יהודים ונוצרים כי זו התנהגות קדושה לשלול מפלסטינים את זכויותיהם במקרקעין, לבצע בהם השמדת עם ולתמוך בממשלות של היהודים והנוצרים בביצוע המדיניות הזו. החלופות היחידות שבאמצעותם ניתן לשנות את זה ללא מלחמה הן: (1) לשכנע את המאמינים לנטוש את דתותיהם, (2) לגבור במספר הקולות על חברי הדתות הללו ובכך להפוך אותם לנטולי השפעה בקביעת המדיניות, או (3) להראות באמצעות הספרים הקדושים שלהם שהאחרונים אמורים להיקרא בצורה שאינה תומכת בהשמדת עם או בנישול קרקעות. כל דבר אחר יסתיים באלימות.

אפשרות 1 אינה סבירה מספיק כדי לעבוד, ואפשרות 2 עוד לא צלחה. המאמר הזה מתחקה אחר האפשרות 3. ישנה אמרה האומרת "האמת תשחרר אותנו". ידיעת האמת, שהפלסטינים הינם בני ישראל כמו היהודים הישראלים, תגרום למיליונים מהנוצרים והיהודים לשנות את עמדתם הפוליטית לעמדה הדורשת מממשלותיהם לתמוך בזכויות שני הצדדים שווה בשווה. שינוי הכיוון של מאמינים אלה עשוי להיות ההפרש המכריע בתוצאות הבחירות בארה"ב ובארץ הקדושה.

עכשיו, בואו נעבור על כמה קטעים מהברית הישנה המשומשים לעצב ולתבנת את מוחותיהם של היהודים והנוצרים עד כדי שהם תומכים בהריגת פלסטינים ו/או מכחישים את זכויותיהם באדמות הארץ הקדושה. זה ייתן לנו המחשה בדבר היקף הבעיה. נתחיל עם שני קטעים מבראשית.

בראשית 3-1:12

1 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים (אברהם), לְדָלֶךְ מֵאַרְצֶךָ וּמִמּוֹלְדֹתֶיךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ; אֶל־הָאָרֶץ (מה שהיום פלסטין/ישראל) אֲשֶׁר אָרְצָךְ:

2 וְאֶעֱשֶׂךָ לְגוֹי גָּדוֹל, וְאַבְרָכְךָ, וְאֶגְדְּלֶה שְׁמֶךָ; וְהָיָה בְרָכָה:

3 וְאַבְרָכָה מְבֹרָכֶיךָ, וּמְקַלְלֶיךָ אָבִי; וְנִבְרָכוּ בְּךָ, כָּל מְשַׁפְּחֹת הָאָדָמָה:

לכשעצמה, ההבטחה שניתנה לאברהם בבראשית 12:1-3 משרתת את הערבים ובני ישראל היהודים כאחד, כיוון שהערבים גם הם צאצאיו של אברהם (דרך בנו ישמעאל). עם זאת, יש קטע בבראשית שמשנה את הכול.

בראשית 21:19-17

19 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, אֲבִל שָׂרָה אֲשֶׁתְּךָ, יִלְדֶת לְךָ בֵן, וְקָרָאתָ אֹתוֹ יִצְחָק; וְהִקְמַתִי אֶת־בְּרִיתִי אִתּוֹ לְבְרִית עוֹלָם לְזָרְעוֹ (לרבות את יעקב אבי בני ישראל) אַחֲרָיו:

20 וְלִישְׁמַעֲאֵל (בנו של אברהם ואבי הערבים) שְׁמַעְתִּיךָ, הִנֵּה בְרַכְתִּי אֹתוֹ, וְהִפְרִיתִי אֹתוֹ וְהִרְבִּיתִי אֹתוֹ בְּמֵאֵד מְאֹד; שְׁנַיִם־עֶשְׂרִי נְשִׂאִים יוֹלִיד, וּנְתַתִּיו לְגוֹי גָּדוֹל:

21 וְאֶת־בְּרִיתִי אֶקִּים אִתְּיִצְחָק (אביו של יעקב)...

מתברר כי בראשית 12 ו-17 ביחד מספקים את עונשם של היהודים במידה והם מכחישים את זכויות הפלסטינים באדמות ואת עונשם של הנוצרים במידה והם נותנים תמיכה חד-צדדית בישראל – כיוון שהפלסטינים נתפסים כערבים ולא כבני ישראל. עם זאת, על פי בראשית 12:3, אם הפלסטינים הינם בני ישראל, אזי ככל שפצה תוצרת ארה"ב הורגת פלסטיני על האדמה שניתנה לו מטעם אמנתו של אלוהים עם אברהם, מקוללת ארה"ב על ידי אלוהים. במבט על מצב האומה שלנו (בארה"ב), ייתכן שהקללה הזו אמיתית.

זכריה 13-12: 2

12 ...כי הנגע בכם, נגע בבבת עינו:

13 כי הנני מניף אתידי עליהם... וידעתם כייהנה צבאות שלחני:

ועכשיו הגענו לבראשית 15 שהוא בעייתי כמו בראשית 12 ו-17.

בראשית 21-18: 15

18 ביום ההוא, פרת ונהו את-אברם ברית לאמר; לזרעך, נתתי את-הארץ הזאת, מנהר מצרים, עד-הנהר הגדל
נהר-פרת:

19 את-הקניזי ואת-הקנזי, ואת הקדמני: ²⁰ ואת-החתי ואת-הפְּרוֹזי ואת-הַרְפָּאִים: ²¹ ואת-הַאֲמֹרִי ואת-הַכְּנַעֲנִי,
ואת-הַגְּרִגְשִׁי ואת-הַיְבוּסִי:

בראשית 15 הוא הבסיס שעליו מבססים "הציונים" הרדיקאליים את טענתם בדבר זכותם בכל המזרח התיכון. מתברר כי בבראשית 15 נתן אלוהים ליהודים בני ישראל זכויות בירדן, ערב הסעודית, עיראק, סוריה, לבנון והארץ הקדושה. למרבה המזל, רוב העם הערבי שגר במדינות אלו הוא בעצם כולו בני ישראל גם כן. (ניראה אך זה קרה מאוחר יותר בפרק). כתוצאה לכך, מאחר ואדמות אלה הן כבר כבושות על ידי "בני ישראל", אז אין סיבה לתמוך בכיבוש של חלק/סיעה מבני ישראל כנגד חלק/סיעה אחרת. אין כלום בתנ"ך שמציע, ולו בדוחק, כי צדדים מבחוץ יתמכו בצד מבני ישראל במלחמת אזרחים של בני ישראל.

ועכשיו הגענו לקטעי תנ"ך הנראים כי תומכים בהשמדתו של העם הפלסטיני. קטעים אלה נראים איומים ונוראים והם שווים עוד בחינה כדי לראות אם אפשר להתאים אותם עם המרשם הארכיאולוגי ומטרת הדו-קיום השוחר שלום בין האשכנזים לפלסטינים. נעשה את זה לעומק בספר מאוחר. עכשיו, חשוב לדעת כי קטעים כאלה אכן נמצאים וכי זה יכול להיות מכריע לשלום שהפלסטינים ייראו כבני ישראל, ולא כזרים. הנה שתי דוגמאות לקטעים של השמדת עם.

דברים 25:19

וְהָיָה בְּהַיָּחִים יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְךָ מִכְּלֵאֲנִיָּיִךְ מִסָּבִיב, בְּאַרְצָךְ אֲשֶׁר יְהוָה־אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ נַחֲלָה לְרִשְׁתָּהּ, תִּמְחָה אֶת־זִכְרֵךְ עַמְלֶק, מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם; לֹא תִשְׁכַּח:

בוודאי שקריאה מילולית תיראה כתומכת בהשמדת העם העמלקי. מאחר וחלק מהיהודים מתייחסים לפלסטינים כעמלקים, ניתן לראות בקלות את הסכנה של השמדת העם הטמונה בקטע. הנה עוד קטע כזה.

דברים 20:10-18

10 כִּי־תִקְרַב אֶל־עִיר, לְהִלָּחֵם עָלֶיהָ; וְקִרְאתָ אֵלֶיהָ לְשָׁלוֹם: 11 וְהָיָה אִם־שָׁלוֹם תַּעֲנֶנּוּ, וּפְתַחֲהָ לְךָ; וְהָיָה כִּלְהַעֵם הַנִּמְצָא־בָּהּ, יִהְיוּ לְךָ לְמַס וְעַבְדוּךָ: 12 וְאִם־לֹא תִשְׁלַח עִמָּךְ, וְעָשִׂיתָ עִמָּךְ מִלְחָמָה; וְצָרְתָּ עָלֶיהָ: 13 וּנְתַנָּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ; וְהַכִּיתָ אֶת־כָּל־זִכְוֹנָהּ לְפִי־חַרְבְּךָ: 14 רַק הַנְּשִׁים וְהַטַּף וְהַבְּהֵמָה וְכָל־אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעִיר כִּלְשִׁלָּה תִּבְזוּ לְךָ; וְאֶכְלַתְּ אֶת־שָׁלַל אֲנִיָּיִךְ, אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְךָ: 15 כִּן תַּעֲשֶׂה לְכָל־הָעָרִים, הַרְחִיקֵם מִמָּךְ מֵאֵד; אֲשֶׁר לֹא־מַעֲרִי הַגּוֹיִם־הָאֵלֶּה הֵנָּה:

16 רק, מערי העמים האלה, אשר יהוה אלהיך, נתן לך נחלה; לא תחיה כְּלִנְשָׁמָה: 17 כִּי־תִחַרְם תִּחַרְיֵם, הַחַתִּי וְהָאֱמֹרִי הַכְּנַעֲנִי וְהַפְּרָזִי, הַחִוִּי וְהַיְבוּסִי; כַּאֲשֶׁר צִוָּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: 18 לְמַעַן, אֲשֶׁר לֹא־יִלְמְדוּ אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת, כָּל־כֵּן תִּוְעַבְתֶּם (דהינו, הקרבת בני אנוש), אֲשֶׁר עָשׂוּ לְאֱלֹהֵיהֶם; וְחָטְאתֶם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

בין אם מצאו חן בעיניכם ובין אם לא, כשקטעים אלה ואחרים דומיהם נקראים ומיושמים מילולית, הם מספקים עונש דתי בצורה של השמדת עם – כל עוד אין הפלסטינים מבני ישראל. עכשיו, יש לנו הבנה יותר ברורה לערך של ההוכחה שהפלסטינים הם בני ישראל. מבלי זה, ימשיכו הספרים הקדושים לשמש מיליונים מהיהודים והנוצרים לתמיכה בהריגה המונית ואומללות במזרח התיכון ובמקומות אחרים. אנחנו לא יכולים פשוט להתעלם מהספרים הקדושים או מההשפעות השליליות שלהם בעיצוב התנהגויות רצחניות אצל מיליונים של אנשים. ביכולתנו להיכנע לדרך השימוש הדמגוגית שלהם ולתת לה לשמש לתמיכה במלחמות או ביכולתנו לראות אם ניתן להסב את המסר שלהם ואת חסידיהם לדרך של דו-קיום השותרת שלום. למרבה המזל, הדבר אפשרי, זה רק עניין של בחירה.

במקרה הזה, ישנן שתי דרכים להסב את קטעי התנ"ך הבעייתיים כלפי השלום. הדרך הראשונה הינה ישירה מאוד וקלה לביצוע: פשוט להוכיח שהפלסטינים הם בני ישראל. מאחר ואין קטעים בעייתיים המופנים נגד בני ישראל, ההוכחה שהפלסטינים הם בני ישראל מסירה בצורה אפקטיבית את הפלסטינים מהמטרה של הזעם

התנ"כי. מאחר וכמעט כל אחד באזור היום הינו "מבני ישראל", שיטה זו מכווניה את המסר השלילי והשפעותיו רק אל נגד אנשים מהעבר. זה מה שאנו נעשה בפרק הזה.

דרך אחרת לנטרול תוכן הקטעים התנכיים היא להתאים אותם עם המדע והוא הארכיאולוגיה. על ידי כך, נוכל לקבוע אם הקטעים הרצחניים הללו נתכוונו מילולית או מטפורית. אם הקטעים התוקפניים מטפוריים הם, ולא מילוליים, ניתן יהיה לנטרלם. הנה שתי דוגמאות לעיקרון הזה:

משלי 22-21: 25

21 אִם-רָעַב שָׁנֵאָה הָאֲכַלְהוּ לֶחֶם; וְאִם-צָמָא, הִשְׁקָהוּ מַיִם:

22 כִּי גַחְלִים, אֶתָּה חֹתֶה עַל-רֹאשׁוֹ; וַיְהִי, יִשְׁלֹם-לָךְ:

הושע 6-5: 6

5 עַל-כֵּן, חֲצַבְתִּי בְּנְבִיאִים, הֲרַגְתִּים בְּאֶמְרֵי-כִּי; וּמִשְׁפָּטֶיךָ אֹרֵךְ יָצָא:

6 כִּי חֶסֶד חֲפַצְתִּי וְלֹא-זָבַח; וַדַּעַת אֱלֹהִים מַעֲלֹת:

ברור הוא כי הכוונה ב"גחלים" הינה מטפורה ל"בושה" או למצפון "שורף". בהושע 6, אלוהים "הורג" במילים כי "הוא" רודף "חסד ולא זבח" של אנשים. באופן כללי, המרשם הארכיאולוגי אינו תואם את הקריאה המילולית של "ההשמדות" בברית הישנה. מה שמתברר כיותר נכון היסטורית הוא ההתבוללות ההדרגתית מטעם בני ישראל הבאים מתרבויות קודמות – כלומר "השמדה" מטפורית, דהינו, הסרת אויבי האדם על דרך ההתחברות איתם. איזו פרשנות הגיונית יותר? אחת המותאמת עם המדע או לא?

ועכשיו להוכחה שהפלסטינים הם בני ישראל. אף אחד אינו יכול להכחיש כי המורשת הגנטית של הכנענים, הפלשתים והערבים נמצאת בברית הגן הפלסטיני לצד המורשת הגנטית של עמים עתיקים אחרים מהאזור. עם זאת, בהרבה מקרים, נכנס הדם של בני ישראל משבטי אפרים ומנשה אל התערובת הגנטית הזו. כתוצאה לכך, על פי התנ"ך והקוראן, יש לפלסטינים זכויות שוות בארץ הקדושה לצד האשכנזים. בנוסף, גם פלסטינים שהם נטולי מורשת ישירה לבני ישראל אמורים לקבל הכרה כבני ישראל בצורה מלאה, על פי שני הספרים הקדושים. במילים אחרות, ליהודים ישראלים האומרים "אלוהים נתן לנו את הארץ הזו, ולא לפלסטינים" אין שום צידוק מהתורה והנביאים, אלא אם ה"לנו" כוללת את הפלסטינים גם כן עם זכויות שוות.

הגיע הזמן לקצת היסטוריה. יעקב (הידוע כישראל) הינו אביהם של כל בני ישראל. היה לו שנים עשר ילדים, ששה מלאה (אשתו הראשונה), שנים מרחל (אשתו השנייה), שניים מבלהה (אמתה של רחל) ושניים מזילפה (אמתה של לאה) (בראשית 22-26: 35). כל אחד מבניו נהיה ראש שבט משבטי "בני ישראל". ילדי לאה, בלהה וזילפה קנאו באחיהם יוסף (בכורה של רחל). בהתאם לעצתו של יהודה (הבן הרביעי של לאה), ובמקום להרגו, מכרו האחים את יוסף לקבוצת סוחרים (בראשית 12-28: 37). נלקח יוסף למצריים, ושם הוא נישא לאישה מצריה בשם אסנת (בראשית 41: 45, 50). היא ילדה לו שני ילדים, הראשון "מנשה", והשני "אפרים". הערבים הם צאצאיהם של אברהם והגר, שהיו מצריים גם כן (בראשית 16: 1, 15 וגם 18-9: 25). כיוון שגם אסנת וגם הגר היו מצריות, צאצאיו של יוסף הם מאותה תערובת גנטית כמו הערבים. מסיבה זו, ובצורה מוטעית, נתפסים צאצאי יוסף הבני-ישראליים (הפלסטינים) כערבים.

קיבל יעקב את בניו של יוסף למשפחתו (בראשית 20-5: 48). כל אחד מילדיו של יוסף קיבל ירושה נפרדת בכנען (דברים 13-17: 33, יהושע 1-5: 14, 16: 1-17, 17 ויחזקאל 5-6: 48), הופכים בזה את בני ישראל לשלושה עשר שבטים. משה, נציגו של אלוהים, הסמיך את יהושע לקבוע גבולות שבטיים (דברים 13-7: 31). הגבולות הם סוג של אמנה תנכית. חלקו של יוסף נמצא בחלק המרכזי, מהירדן מערבה עד ים התיכון ובדיוק מדרום הכנרת אל צפון ירושלים (יהושע 1-9: 16 וגם 10-11: 17).

לבסוף, התאחדו בני ישראל בממלכת "ישראל" תחת שלטונו של המלך שאול, אשר הורש על ידי המלכים דוד ושלמה. אחרי מותו של המלך שלמה, התפצלה "ישראל" לשתי ממלכות, "יהודה" בדרום ו"ישראל" בצפון. מהשלב הזה, השם "ישראל" מתייחס רק לממלכה הצפונית, שהייתה על שטח השווה למחציתו של שטח "ישראל" בתקופתו של שלמה. הורכבה "יהודה" משבטי יהודה, בנימין ושמעון. הורכבה "ישראל" (הממלכה הצפונית) משבטי אפרים ומנשה (להלן ביחד: "אפרים"), ראובן, אשר, נפתלי, זבולון, יששכר, דן וגד.

מאחר וכל הנביאים (מלבד ממשה וממחבר המזמורים) חיו בתקופה שלאחרי ההתפצלות, ככל שמתייחסים ל"ישראל" בין כאזור ובין כתושבים, אפרים צריכה להיות כלולה במונח. עם זאת, לפעמים שבטים אחרים אינם כלולים ב"ישראל". דוגמאות על אלה ניתן למצוא בישיעיהו וירמיהו, כך שמסרים נפרדים מופנים ל"בית ישראל" ו"בית יהודה".

בשנת 722 לפנה"ס, כבשה האימפריה האשורית (העיראקית) את הממלכה הצפונית של ישראל. אחר כך, קראו לארץ אפרים ומנשה בשם "שומרון". השכבה השולטת גולתה מאפרים, אך רוב האנשים הרגילים נשארו. זו אבחנה קריטית והיא מקור להרבה אי-הבנה בקשר להיותם של הפלסטינים מבני ישראל. כנראה שמלכים ב

17 אומר כי האשורים הגלו את כל האפרימים. אם כך הוא, אז הפלסטינים זרים הם ואינם מבני ישראל, והם כפופים לכל הקטעים השליליים אשר קראתם מקודם.

מלכים ב 17:5-6,23-24

5 וַיַּעַל מֶלֶךְ־אֲשׁוּר בְּכָל־הָאָרֶץ (ישראל); וַיַּעַל שְׁמֶרוֹן, וַיִּצַר עָלֶיהָ שְׁלֹשׁ שָׁנִים:

6 "...לְכַד מֶלֶךְ־אֲשׁוּר אֶת־שְׁמֶרוֹן, וַיַּגֵּל אֶת־יִשְׂרָאֵל אֲשׁוּרָה..."

23 "...וַיַּגֵּל יִשְׂרָאֵל מֵעַל אֲדָמְתוֹ אֲשׁוּרָה, עַד הַיּוֹם הַזֶּה:

24 וַיָּבֵא מֶלֶךְ־אֲשׁוּר מִבְּבֶל וּמִכּוּתָהּ וּמֵעֵזָא וּמִחֻמַּת וּסְפְרוֹיִם, וַיֵּשֶׁב בְּעָרֵי שְׁמֶרוֹן, תַּחַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל; וַיִּרְשׁוּ אֶת־שְׁמֶרוֹן, וַיֵּשְׁבוּ בְּעָרֶיהָ:

אם ניקח אותם באופן מילולי, הפסוקים הנ"ל נראים כי הם אומרים שכל אפרימי נלקח לגולה מבלי להשאיר נפש אחת. לדבר הזה כמעט ואין תקדים היסטורי במדינה בגודלה של ישראל, במיוחד כאשר הוגבלו הכובשים לחיילי רגלים ופרשים (סוסים). כמו כן, לא היה יתרון לכובש בהגליית כל אדם. הנוהג הרגיל היה להשמיד את השכבה השולטת ולפזר את היריבים הפוטנציאליים, אם כי להשאיר את העניים לעבדות ורווח. זה מה שעולה מהדוגמא שלהלן בדבר הגליית יהודה על ידי הבבלים.

מלכים ב 25:21,11-12

21 "...וַיַּגֵּל יְהוּדָה מֵעַל אֲדָמְתוֹ"

11 וְאֵת יֵתֶר הָעַם הַנִּשְׁאָרִים בְּעִיר (ירושלים), וְאֵת־הַנְּפִלִים אֲשֶׁר נָפְלוּ עַל־הַמֶּלֶךְ בְּבָבֶל, וְאֵת יֵתֶר הַקְּמוֹן; הַגִּלְגָּה בְּבוּזְרָאֲדָן רַב־טַבָּחִים (בבלי):

12 וּמִדַּלַּת הָאָרֶץ, הַשָּׂאִיר רַב־טַבָּחִים; לְכַרְמִים וּלְיִגְבִים:

בזמן שפסוק 11 אומר כי כל היהודים הוגלו, פסוק 12 מסייג את זה באמירתו כי העניים נשארו לעבוד בשדות. האשורים עשו אותו דבר עם האפרימים. להלן הוכחה חותכת לזה.

דברי הימים ב 30:1,6

1 וַיִּשְׁלַח יְחִזְקִיָּהוּ עַל־פְּלִי־יִשְׂרָאֵל וַיהוּדָה, וְגַם־אֲגָרוֹת כְּתַב עַל־אֲפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה, לָבוֹא לְבֵית־יְהוָה בִּירוּשָׁלַם; לַעֲשׂוֹת פֶּסַח, לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:

6 וַיֵּלְכוּ הַרְצִים בְּאֲגָרוֹת מִיַּד הַמֶּלֶךְ (יחזקיהו) וְשָׂרְיוֹ, בְּכַל־שָׂרְאֵל וַיהוּדָה, וּכְמִצּוֹת הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר; בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שׁוּבוּ אֵלֵיָהוּ, אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל, וַיֵּשֶׁב אֱלֹהֵיפְלִיטָה, הַנִּשְׁאֲרֵת לָכֶם, מִכָּפַר מַלְכֵי אֲשׁוּר׃
7 וְאַל־תִּהְיוּ, כְּאֲבוֹתֵיכֶם וְכַאֲחֵיכֶם, אֲשֶׁר מָעַלְוּ, בַּיהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם; וַיִּתְּנֶם לְשָׂמָה, כְּאֲשֶׁר אִתְּם רְאִים׃

שלט המלך יחזקיהו בממלכה הדרומית של יהודה בזמן שהאימפריה האשורית הרסה את הממלכה הצפונית של ישראל.

דברי הימים ב 9:34

9 וַיָּבֵאוּ אֶל־חִלְקִיָּהוּ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, וַיִּתְּנוּ אֶת־הַכֶּסֶף הַמוּבָא בֵּית־אֱלֹהִים, אֲשֶׁר אֶסְפְּרֵיהֶלְוִים שְׁמָרֵי הַסֶּף מִיַּד מְנַשֶּׁה וְאַפְרַיִם, וּמִכָּל־שְׂאֵרֵי יִשְׂרָאֵל, וּמִכָּל־יְהוּדָה וּבְנֵימֶן; וַיֵּשְׁבִי (וַיֵּשְׁבוּ) יְרוּשָׁלַם׃
הנה תרגומו של קטע מתנ"ך האטלס של הולמן (עמוד 139):

"על אף שסרגון השני (722 לפנה"ס – 705 לפנה"ס), יורשו של שלמנסאר החמישי, מייחס לעצמו את הקרדיט בכיבוש של שומרון, התנ"ך מרמז כי שלמנסאר היה בעיקר אחראי על ההרס הסופי של ממלכת ישראל הצפונית (מלכים ב 5: 17). בתחילת תקופת שלטונו של סרגון, הוגלו הרבה מבני ישראל והתיישבו מחדש בעמק חבור העליון (גוֹזָן), ליד נִינְוָה בחלח, ורחוק עד מדיה (מלכים ב 6: 17 ודברי הימים א 26: 5). רישומו של סרגון מציינים כי 27,290 שבויים נלקחו מישראל. חלק מבני ישראל ברחו דרומה, מחפשים מקלט בירושלים, אלא שרובם נאלץ לסבול את ההשפלה של הכיבוש האשורי במחוז האשורי שכונן לאחרונה: שומרון."

האפרימים שנשארו בשומרון התערבבו עם הזרים אשר האשורים ישבו מה"עמים", כפי שכתוב שלהלן:

יהושע 7:8

7 אֲפְרַיִם בְּעַמִּים הוּא יִתְבַּלֵּל; אֲפְרַיִם הָיָה עֵגֶה בְּלֵי הַפּוּכָה׃

נפלה האימפריה האשורית בשנת 612 לפנה"ס. במקומה קמה האימפריה הבבלית השנייה. בשנת 586 לפנה"ס, הביסו הבבלים את יהודה, הממלכה הדרומית, והגלו את תושביה. אחר כך, הסיגו השומרונים את הגבולות והשתלטו על השטח הריק השייך ליהודה, שוברים בזה את האמנה (ראו ירמיהו 31-32: 31). עם זאת, כתוצאה לחוסר הנאמנות של יהודה (דברי הימים א 3-1: 9), נתן אלוהים זכויות באדמות לשומרונים, כבני ישראל, אשר פלשו לתוך השטחים הריקים בתקופת הכיבוש הבבלי.

יחזקאל 23-21: 47

21 וחלקתם את־הארץ הזאת לכם לשבטי ישראל:

22 והיה, תפלו אותה בנחלה, לכם, ולהגרים הגרים בתוכם, אשר־הולדו בנים בתוכם; והיו לכם, פאזרח בבני

ישראל, אתכם יפלו בנחלה, בתוך שבטי ישראל:

23 והיה בשבט, אשר־גר הגר אתו; שם תתנו נחלתו, נאם אֲדֹנָי יְהוִה:

יחזקאל 47 בפועל מכסה כל מי שאינו מבני ישראל בארץ הקדושה היום, כמו כן יש לפסוק גם ערך גואל אדיר לכל האנשים בכלל המזרח התיכון. אחת האמנות הנראית כבלתי-ניתנת לפיתרון בדרכי שלום היא:

בראשית 21-18: 15

18 ביום ההוא, פרת והנה את־אברהם ברית לאמר; לזרעך, נתתי את־הארץ הזאת, מנהר מצרים, עד־הנהר הגדל
נהר־פרת:

19 את־הקיני ואת־הקנזי, ואת הקדמני:

20 ואת־החתי ואת־הפריזי ואת־הקפאים:

21 ואת־האמרי ואת־הכנעני, ואת־הגרגשי ואת־היבوسی:

יש אלה המאמינים כי בראשית 15 נותן זכויות לישראלים היהודים בירדן, בערב הסעודית, בעיראק, בסוריה, בלבנון ובארץ הקדושה. עם זאת, עלינו לזכור שלכל הפחות 30,000 אפרימי יושבו מחדש לרוחב עיראק לפני יותר מאלפי שנה. בהיותם גולים שפיזרו את צאצאיהם לאורך 2000 שנה, "השתלטו" בני ישראל על כל האדמות ממזרח ומצפון לפרת. על ידי הערוב, נהיו בני ישמעאל ויחזקאל 47 מספק הכרה משפטית בבעלי הדמים המעורבים ולזרים כבני ישראל. מאחר ואנשים בעלי דם ערבי/בני-ישראלי מעורב כבר חיים שם, ההבטחה הנמצאת בראשית 15 מתגשמת באמצעות תושבי האזור הנוכחיים, בלי כל צורך שישראלים יהודים ינשלו בני ישראל אחרים מאדמותיהם. זה מסביר איך הנבואה הבאה מתגשמת.

ישעיהו 25-23: 19

23 ביום ההוא, תהיה מסלה ממצרים אשורה, ובא־אשור במצרים ומצרים באשור; ועבדו מצרים את־אשור:

24 ביום ההוא, יהיה ישראל שלישיה, למצרים ולאשור; ברכה בקרב הארץ:

25 אשר ברכו והנה צבאות לאמר; ברוך עמי מצרים, ומעשה ידי אשור, ונחלתי ישראל:

סביר להניח כי הזרע של אפרים התפזר מאשור למקומות אחרים בעולם. מה שחשוב לשלום בארץ הקדושה הוא שאפרים נמצא גם בישראל, הגדה מערבית, עזה ולאורכו ולרוחבו של המזרח התיכון.

בשנת 66 אחה"ס, יהודי יהודה והגליל מרדו נגד רומא, מה שהוביל למצור על ירושלים ולחורבנו של הר הבית בשנת 70 אחה"ס. אחרי 62 שנים, בשנת 132 אחה"ס, השבטים היהודים של יהודה והגליל שוב מרדו נגד הרומאים במה שנקרא מרד "בר כוכבא". המרד הזה דוכא בשנת 135 אחה"ס, ואחרי זה גורשו השבטים הקשורים ליהודה, הן מהגליל הן מיהודה. השומרונים אף פעם לא מרדו, ולכן הם לא הוגלו. הם נשארו בשומרון (שנהייתה אחר כך "פלסטיין") כמו ה"מצבת" המוזכרת בנבואה הבאה.

ישעיהו 6:13

13 וְעוֹד בָּהּ עֲשָׂרָה (בתקופת הכיבוש הבבל), וְשָׁבָה וְהִיְתָה לְבָעַר (על ידי הרומאים); כָּאֵלֶּה וְכָאֵלוֹן, אֲשֶׁר בְּשִׁלְכֶת מְצַבֶּת בָּם, זָרַע קִדְשׁ מִצַּבְתָּהּ:

כך שהכוונה ב"מצבת" הינה לשאר בני ישראל שנשארו (שומרונים) אחרי שעץ המשפחה (יהודה והשבטים הקשורים) נכרת. אחרי שגירשו הרומאים את בני ישראל היהודים, נכנסו אחיהם למחצה השומרונים יחד עם האדומיים ואחר כך הערבים. אחרי כמה מאות שנים, צאצאיהם של השומרונים הראשונים שהמירו את דתם [אל הנצרות] נהיו הנוצרים בארץ הקדושה אשר הצלבנים באו להציל. אחרי כמה מאות שנים, קיבלה הארץ את השם "פלסטיין", והאנשים אשר בהתחלה נקרא להם אפרימים, ואחר כך, שומרונים, קוראים להם עכשיו "פלסטינים". אותם אנשים, רק השם השתנה.

עכשיו, בואו נסתכל על נבואות המצביעות כי הפלסטינים הם צאצאי אפרים ומנשה ועל הגאולה אשר להם אלוהים הבטיח. שימו לב בבקשה לאדמות אשר הפליטים חוזרים מהם. על ידי הצבעה מדויקת בתוך נבואות עתיקות על אדמות ספציפיות אשר בהם חיים היום הגולים הפלסטינים, ניתן לדעת כי אלוהים נוכח פה היום והוא מסתכל עלינו ואולי גם בוחן אותנו כדי לראות איך בוחרים המאמינים לקבל את הייעוץ האלוהי.

זכריה 8:6-10

6 וְגִבַּרְתִּי אֶת־בֵּית יְהוָה (יהודים אשכנזים), וְאֶת־בֵּית יוֹסֵף (הפלסטינים) אוֹשִׁיעַ, וְהוֹשִׁבוֹתִים כִּי רַחֲמָתִים, וְהָיוּ כְּאֲשֶׁר לֹא־נִחַתִּים; כִּי, אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם וְאֶעֱנֶם:

7 והיו כגבור אפרים (הפלסטינים), ושמח לבם כמו־זין; ובניהם יראו ושמחו, וגל לבם ביהוה:

8 אֲשֶׁר־קָה לָהֶם וְאֶקְבָּצֵם כִּי פְדִיתִים; וְרָבוּ כְמוֹ רָבוּ:

אז אלוהים מבטיח גאולה גם לפלסטינים וגם ליהודים. לא לקבוצה אחת, אלא לשתי הקבוצות של בני ישראל.

ישעיהו 10-11:11

10 וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא, שְׂרֵשׁ יְשִׁי, אֲשֶׁר עָמַד לְנֶס עַמִּים, אֵלָיו גּוֹיִם יְדָרְשׁוּ; וְהָיְתָה מְנַחְתּוֹ כְּבוֹד:

11 וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא, יוֹסִיף אֲדָנִי שְׁנֵית זָדוֹ, לַקְּנוֹת אֶת־שָׂאֵר עַמּוֹ; אֲשֶׁר יִשְׂאֵר מֵאֲשׁוּר (צפון עיראק) וּמִמְצָרִים וּמִפְתָּרוֹס וּמִפּוֹשׁ (סודאן), וּמִעֵילָם (איראן) וּמִשְׁנַעַר (דרום עיראק) וּמִחֻמַּת (סוריה), וּמֵאֵי הַיָּם (גולים פלסטינים בכל העולם):

(שימו לב כי האדמות שמהם הגולים חוזרים הם בעיקר מוסלמיות – מקומות שאליהם הפלסטינים ברחו ב-1948, 1967, וכו')

12 וְנָשָׂא נֶס לְגוֹיִם, וְאָסַף נְדָחֵי יִשְׂרָאֵל; וּנְפֻצוֹת יְהוּדָה יִקְבֹּץ, מֵאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ:

13 וְסָרָה קִנְאֵת אֶפְרַיִם, וְצָרְרֵי יְהוּדָה יִכְרְתוּ; אֶפְרַיִם לֹא־יִקְנֵא אֶת־יְהוּדָה, וְיְהוּדָה לֹא־יִצַּר אֶת־אֶפְרַיִם:

שימו לב למחלוקת המתמשכת בין שבטי בני ישראל יהודה ואפרים, דהינו, יהודים ישראלים ופלסטינים. אלוהים הושיט את ידו בפעם הראשונה על ידי הבאת צאצאי יהודה הביתה אחרי מלחמת העולם השנייה והשוואה היהודית. המונח "שנית" מתייחס לפלסטינים והשוואה שלהם, או "הנפכה". אם פסוק 11 מתייחס לבני ישראל היהודים, אזי הפליטים היו צריכים לחזור מאירופה ולא מהמקומות שאליהם ברחו הפלסטינים אחרי 1948. זה מצביע שאלוהים הולך להביא את הפלסטינים הביתה ב"שנית".

ירמיהו 9-8:31

6 כִּי יִשְׁיוּס, קָרְאוּ נְצָרִים בְּהַר אֶפְרַיִם; קוֹמוּ וְנַעֲלָה צִיּוֹן, אֶל־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ:

8 הִנְנִי מְבִיא אוֹתָם מֵאֶרֶץ צָפוֹן, וְקִבְצָתִים מִיַּרְכָּתֵי־אֶרֶץ, בָּם עוֹר וּפֶסֶחַ, הָרָה וְיִלְדָת יַחַדּוֹ; קָהֵל גְּדוֹל יִשׁוּבוּ הֵנָּה:

9 בְּבִכֵי יָבֹאוּ, וּבִתְחֻנוּנִים אוֹבִילָם, אוֹלִיכִם אֶל־נַחְלֵי מַיִם, בְּדַרְדַּךְ יִשְׂרָאֵל, לֹא יִכְשְׁלוּ בָּהּ; כִּי־הֵייתִי לְיִשְׂרָאֵל לְאֵב,

וְאֶפְרַיִם בְּכָרִי הוּא:

זכריה 10:9-10

9 וְאַזְרָעִם בְּעַמִּים, וּבְמַרְחָקִים יִזְכְּרוּנִי; וְחִיו אֶת־בְּנֵיהֶם וְשָׁבוּ:

10 וְהַשִּׁיבוּתִים מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, וּמֵאֲשׁוּר (שהטריטוריה שלה כללה עיראק וסוריה) אֶקְבָּצֵם; וְאֶל־אֶרֶץ גְּלַעַד

(ההגדה המזרחית של הירדן) וּלְבָנוֹן אָבִיָּאם, וְלֹא יִמְצָא לָהֶם (בפלסטיין):

אפרים תחזור מ"מרחקים" וממדינות מוסלמיות כמו מצריים, סוריה ועיראק. שימו לב בבקשה כי הרבה גולים יחזרו לירדן וללבנון, שהן מדינות מוסלמיות בעיקרן ואשר בלתי סביר שיהודים יתיישבו בהן, אלא שפלסטינים, אחרי שמקבלים פיצויים בגין אדמותיהם, עשויים לחזור לשם בשמחה. ועכשיו, שתי נבואות נוספות בקשר לגאולת הפלסטינים.

יהושע 11:8-12

8 אִיךְ אֶתְּנֶנָּה אֶפְרַיִם, אֶמְגִּנֶנָּה יִשְׂרָאֵל, אִיךְ אֶתְּנֶנָּה כְּאֲדָמָה, אֲשִׁימָךְ כְּצַבָּאִים; וְהִפַּדְּ עָלַי לִבִּי, יַחַד נִכְמְרוּ נְחוּמֵי:

9 לֹא אֶעֱשֶׂה חֲרוֹן אַפִּי, לֹא אָשׁוּב לְשַׁחַת אֶפְרַיִם; כִּי אֵל אֲנֹכִי וְלֹא־אִישׁ, בְּקִרְבֶּךָ קְדוֹשׁ, וְלֹא אָבוֹא בְּעִיר:

לא "אָבוֹא בְּעִיר"? על פי ירמיהו, ישעיהו, הושע וזכריה, אלוהים אוהב את "אפרים" (דהינו, בני ישראל הפלסטינים) והוא הבטיח להם גאולה לצד האשכנזים. הציות הינו מה שנחוץ, ולא הרס גרעיני.

יהושע 11:8-12 (המשך)

10 אַחֲרֵי יְהוָה יִלְכוּ (על ידי הציות לחוקיו) כְּאֲרִיָּה יִשְׂאָג; כִּי־הוּא יִשְׂאָג, וַיַּחֲרְדוּ בָנִים מֵאִם:

11 יַחֲרְדוּ כְּצִפּוֹר מִמִּצְרַיִם, וּכְיוֹנָה מֵאֶרֶץ אֲשׁוּר; וְהוֹשַׁבְתִּים עַל־בְּתִיָּהֶם נְאֻם־יְהוָה:

12 "סִבְבֵּנִי בְּכַחַשׁ אֶפְרַיִם, וּבְמַרְמָה בֵּית יִשְׂרָאֵל..."

בפסוק 12 לעיל ובמקומות אחרים, אומרים כתבי הקודש כי אפרים התדרדרה והיא תשלם את המחיר על ידי גילוייה. אלא שהפלסטינים אינם היחידים בהתדרדרות. כשאתם קוראים את זה, קחו בחשבון את ההתרחבות המתמשכת של ההתנחלויות הישראליות בגדה המערבית.

הושע 5:10

10 "הִיו שָׂרֵי יְהוּדָה, כְּמַסִּיגֵי גְבוּל..."

עם זאת, הנבואות מצביעות כי רצונו של אלוהים הוא שגם הפלסטינים וגם היהודים הישראלים האשכנזים יקבלו מחילה וגאולה. זה הנושא של שתי הנבואות הבאות.

יחזקאל 22-16: 37

16 וְאַתָּה בְּרֹאדָם, קְחִלְךָ עִץ אֶחָד, וּכְתַב עָלָיו לַיהוּדָה, וּלְבְנֵי יִשְׂרָאֵל חֲבָרוֹ (חֲבָרְיוֹ); וּלְקַח עֵץ אֶחָד, וּכְתוּב עָלָיו, לְיוֹסֵף עֵץ אֶפְרַיִם, וְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל חֲבָרוֹ (חֲבָרְיוֹ):

17 וְקָרַב אֹתָם אֶחָד אֶל־אֶחָד לָךְ לְעֵץ אֶחָד; וְהָיוּ לְאַחַדִּים בְּיָדְךָ:

18 וּכְאֲשֶׁר יֹאמְרוּ אֵלֶיךָ, בְּנֵי עַמְּךָ לֵאמֹר; הֲלוֹא־תִגִּיד לָנוּ מִה־אֵלֶּה לָךְ:

19 דַּבֵּר אֲלֵהֶם, כֹּה־אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה, הִנֵּה אֲנִי לֹקֵחַ אֶת־עֵץ יוֹסֵף אֲשֶׁר בְּיַד־אֶפְרַיִם, וְשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל חֲבָרוֹ (חֲבָרְיוֹ); וְנָתַתִּי אוֹתָם עָלָיו אֶת־עֵץ יְהוּדָה, וְעָשִׂיתֶם לְעֵץ אֶחָד, וְהָיוּ אֶחָד בְּיָדֵי:

(נִרְאָה כִּי אֱלוֹהִים תּוֹמֵךְ בַּפִּיתְרוֹן הַמְדִינָה הָאֲחַת/שְׁתֵּי תַת־מְדִינוֹת)

20 וְהָיוּ הָעֵצִים אֲשֶׁר־תִּכְתֹּב עֲלֵיהֶם בְּיָדְךָ לְעִינֵיהֶם:

21 וְדַבֵּר אֲלֵיהֶם, כֹּה־אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה, הִנֵּה אֲנִי לֹקֵחַ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מִבֵּין הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִלְכִוּשָׁם; וְקִבַּצְתִּי אֹתָם מִסָּבִיב, וְהִבֵּאתִי אוֹתָם אֶל־אֲדָמָתָם:

22 וְעָשִׂיתִי אֹתָם לְגוֹי אֶחָד בְּאֶרֶץ בְּהָרֵי יִשְׂרָאֵל, וּמְלֶךְ אֶחָד יִהְיֶה לְכֹלָם לְמֶלֶךְ; וְלֹא יִהְיֶה (יִהְיֶה) עוֹד לְשָׁנֵי גוֹיִם, וְלֹא יִחָצוּ עוֹד לְשְׁתֵּי מַמְלָכוֹת עוֹד:

(מַעֲנִיין לְשֵׁים לֵב כִּי "מַפֶּת הַדְּרָךְ" שֶׁהוּצָעָה עַל יַדֵּי גִ'וֹרְגִ' בּוֹשׁ סוֹתֶרֶת אֶת פְּסוּק 22 וְעַל יַדֵּי כַךְ הִיא מַפְרִידָה אֶת הַשְּׁבֵטִים וְיוֹצֵרֶת טִינָה קְבוּעָה)

ירמיהו 31-34, 33: 31

31 הִנֵּה יָמִים בָּאִים נְאֻם־יְהוָה; וְכָרַתִּי, אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל (אֶפְרַיִם/פְּלִסְטִינִים) וְאֶת־בֵּית יְהוּדָה (יְהוּדִים אֲשַׁכְּנִיזִים) בְּרִית חֲדָשָׁה:

33 כִּי זֹאת הַבְּרִית אֲשֶׁר אֶכְרַת אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי הַיָּמִים הָהֵם נְאֻם־יְהוָה, נָתַתִּי אֶת־תּוֹרָתִי בְּקֶרֶבְם, וְעַל־לִבָּם אֶכְתְּבֶנָּה; וְהָיִיתִי לָהֶם לְאֱלֹהִים, וְהִמָּה יְהִי־לִי לְעָם:

34 "...כִּי אֶסְלַח לְעוֹנֵם, וּלְחַטָּאתָם לֹא אֶזְכְּרֶנּוּ:"

ישנן עוד נבואות על אותו נושא, אך לשם הקיצור, נתקדם אל העד הסופי בשם העם הפלסטיני, ישו המשיח. נעבור למקרה מהברית החדשה של ישו והאישה השומרנית ליד באר יעקב.

יוחנן 13-9:4

9 ותאמר אליו (אל ישו) האשה השמרונית הן יהודי אתה ואיככה תשא אל ממני לשותות ואנכי אשה שמרונית כילא ותערבו היהודים עם השמרונים:

10 ויען ישוע ויאמר אליה לו ידעת אתמתת האלהים ומי זה האמר אליך תנינא לי לשותות כי עתה שאלת ממנו ונתן לך מים חיים:

11 ותאמר אליו האשה אדני כלי איך לך לשאבבו והבאר עמקה ומאין לך מים חיים:

12 הגדול אתה מיעקב אבינו אשר נתלנו אתה הבאר הזאת וישת מפנה הוא ויבנו ובעירו:

13 ויען ישוע ויאמר אליה כלהשתה מן המים האלה ישוב ויצמא

על ידי ההתייחסות ליעקב כ"אביו" השומרונים, הכריזה האישה על מורשתה הבני-ישראלית. אין ליעקב צאצאים חוץ מבני ישראל, וישו לא תיקן אותה בסוגיה הזו. אם, ויש החושבים כך, השומרונים הם גויים משושלת דם טהורה אשר הובאו לשם לפני מאות שנים על ידי האשורים אחרי שהוגלה האחרון מבני ישראל, אז לא היה יעקב, או יורשיו, נותנים את הבאר לשומרונים. הרי, השומרונים היו משתלטים על עיר נטושה ו"אביהם" היה מלך אשור ולא יעקב. בפסוקים 17-18, אמר ישו לאישה פרטים על עברה שאף אחד, מלבד אלוהים או נביא, לא היה יכול לדעת. ישו קיבל את טענתה של האישה השומרונית בקשר למורשת הבני-ישראלית על ידי ההקשבה לעדותה מבלי לתקנה. זה לא במקרה. יוחנן 4 הינו עדותו של ישו כי הפלסטינים הם מבני ישראל, צאצאי אפרים ומנשה, בניו של יוסף. הסיפור ביוחנן 4 ממשיך עם האישה השומרונית כשהיא מספרת לחברותיה על ישו ושהרבה מהן קיבלוהו כמשיח.

יוחנן 42-39:4

39 ושמרונים רבים מרדעיר ההיא האמינו בו (ישו) על דבר האשה אשר העידה לאמר הוא הגיד לי את כל אשר עשיתי:

40 ויהי כאשר באו אליו השמרונים וישאלו ממנו לשבת אתם וישב שם יומים:

41 ועוד רבים מהמה האמינו בו בעבור דברו:

42 ויאמרו אליהאשה מעתה לאבגלל מאמרך נאמין כי באזנינו שמענו ונדע כי אמנם זה הוא (המשיח) מושיע העולם:

הרבה שומרונים נהיו מאמינים בישו, מה שמסביר למה אמר ישו את מה שאמר כששלח את השליחים למשימותיהם.

מתי 6-5-10

5 אַתְּשִׁנִּים הָעֶשֶׂר הָאֵלֶּה שֶׁלַח יֵשׁוּעַ וַיֵּצֵא אֹתָם לְאֵמֹר אֶלְדִּרְדְּ הַגּוֹיִם אֶלְתִּלְכוּ וְאַלְעִיר הַשְּׁמֵרוֹנִים אֶלְתִּבְאוּ:

6 לכו אלהיצאן האבדות אשר לבית ישראל:

לו היו השומרונים גויים בהחלט, היה ישו כולל אותם עם הגויים האחרים והיה אומר רק "הגוים". על ידי הפרדתם לקטגוריה אחרת, מצביע ישו כי הם היו מבני ישראל בנוסף לשבטים היהודיים. הואיל והשומרונים קיבלו את בשורתו של ישו (הבשורה הנוצרית), הם לא נהיו כמו ה"אבדות". במקום זה, שלח ישו את השליחים לבני ישראל שלא קיבלוהו, דהינו השבטים הקשורים ליהודה. אחר כך, ביוחנן 8, הואשם ישו על ידי כמה "יהודים" בהיותו שומרוני, על אף שהיוחסין (גנאלוגיה) שלו הצביע על מוצאו מאת המלך דוד. איך זה היה יכול להיות זולת אם "היהודים" ביוחנן 8 היו יודעים את היוחסין (גנאלוגיה) שלו או שידעו כי השומרונים הם אחיהם למחצה?

יוחנן 8:48

48 אַז יַעֲנֵנו הַיְהוּדִים וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו (ישו) הֲלֹא הִטָּבְנוּ אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ כִּי שְׁמֵרוֹנֵי אֶתְהָ וְשֵׁד בָּךְ:

זה בלתי סביר שהם לא ידעו את היוחסין שלו, אך במידה והם לא ידעו, הם היו אומרים מה שאמרו כיוון שישו היה בקשר טוב מאוד עם השומרונים, אשר קיבלו אותו. הנושא הזה הועבר אל כמורות השליחים.

מעשי השליחים 8:25

25 וְהִמָּה הַעִידוּ וְדִבְרוּ אֶתְדַבֵּר הַהוּא וַיֵּשׁוּבוּ וַיִּשְׁלְּמוּ וַיִּבְשְׂרוּ אֶתְהַבְשׁוּרָה בְּכַפְרִים רַבִּים אֲשֶׁר לְשְׁמֵרוֹנִים:

לכן, ניתן לראות כי רוב הפלסטינים מבחינה גנטית הם צאצאיהם של שבטי בני ישראל אפרים ומנשה, ואלה שלא, הם בכל אופן מבני ישראל בפועל, על פי יחזקאל 21-23: 47. עכשיו, נראה מי הם צאצאי יהודה.

פרק 3

מי הם היהודים האשכנזים (הידועים בשם הכזרים)?

ישעיהו 11:13 אומר "אֲפָרִים לֹא־קָנָא אֶת־הַהוֹדָה, וְיַהוּדָה לֹא־צָרָה אֶת־אֲפָרִים". הושע 1:11 אומר "וְנִקְבְּצוּ בְּנֵי־הַהוֹדָה וּבְנֵי־שֶׁרָאֵל יַחְדָּו...". מוקדם יותר, זיהינו את הפלסטינים כצאצאיו של אפרים. עכשיו, עלינו לזהות את "יהודה". לשם זאת, עלינו לעקוב אחרי היהודים האשכנזים/הכזרים/המזרח אירופיים מאז הימצאותם בארץ הקדושה ועד להגעתם לדרום רוסיה. לצורך העניין, חשוב להדגיש שוב כי עצם הימצאות קשר פיזי עם הארץ הקדושה אינו תומך בשום צורה במעשים המרושעים אשר ננקטו הן על ידי ישראל והן על ידי הפלסטינים. שושלת או קשר פיזי פשוט מבסס זכויות יסוד לשני העמים כדי לחיות בארץ הקדושה. אחרי שמבססים את זה, חוקי הדת בתנ"ך ובקוראן ינחו את שני הצדדים איך לחיות בשלום זה לצד זה בכל חלקה מחלקות האדמה השייכות לכל אחת מהקבוצות בארץ הקדושה.

נתחיל עם השאלה: האם באמת גירשו הרומאים מספרים גדולים מהיהודים אחרי ההתקוממות היהודית בשנת 70 אחה"ס ומרד בר-כוכבא בשנת 132-135 אחה"ס? אילולא הייתה התקוממות שהסתיימה בגירוש מסיבי של השבטים היהודיים, יהיה הסיכוי שהיהודים האשכנזים הם מבני ישראל שווה לסיכוי שההינדואים מהודו הם מבני ישראל. אם זה היה המקרה (אכן נשאר רוב גדול של יהודים בארץ הקדושה אחרי המרד), אז היה רק מעט, אם בכלל, מיהודי התפוצות צריכים לחזור. הרי, זה היה שומט את הלגיטימציה מתחת לטענתם של כמה מיליונים מהיהודים האשכנזים בישראל ומסיבי לעולם באשר להיותם צאצאיהם של בני ישראל. זה היה הופך את ההרכב הגנטי של הפלסטינים לאמת מידה בבואנו להכריע אם אבותיו הקדמונים של פלוני אכן הגיעו מהאזור. זה היה גם אומר כי המוסלמים מעולם לא יהיו במצב שלום עם או יקבלו את הפולשים הזרים אשר להם אין שם שום זכויות מאלוהים.

כדי לענות על שאלה זו, נסו לחפש בגוגל את "מרד בר כוכבא". הנה שני קישורים שאיתם ניתן להתחיל:

http://en.wikipedia.org/wiki/Bar_Kokhba_revolt

<http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Judaism/revolt1.html>

קריאת מקורות אלה ואחרים מבסס במובן המדעי-היסטורי כי התקוממות בר-כוכבא אכן קרתה, והיא דוכאה בברוטאליות קיצונית ומספרים גדולים של יהודים גורשו מיהודה והגליל. זה גם מראה כי השומרונים שגרו במרכז האזור של הארץ הקדושה לא התקוממו ולא גורשו.

בנוסף, הקוראן, החדית' (דברי מוחמד שאינם כלולים בקוראן) והיסטוריית האסלאם מספקים עדות לנוכחותה של אוכלוסייה יהודית גדולה בתחילת המאה השביעית (שנות ה-600 אחה"ס) אשר חיו באזור מֶּכָּה והמדינה (שתי הערים הקדושות ביותר למוסלמים).

הם גם מספקים תאור היסטורי באשר למה הניע את השבטים היהודיים שגרו שם לברוח מהמקלט שלהם בן מאות השנים שנמצא בגלות.

מֶּכָּה ומדינה שמהוות את עריסת האסלאם, יושבות על הקצה המערבי של חצי האי ערב, מרחק קצר מדרום מזרח ישראל העתיקה – בדיוק מחוץ לגבולות האימפריה הרומית. איך היגרו לשם מספר כה גדול של יהודים, מתי ולמה? אין רישום, לא בתנ"ך ולא בקוראן, בנוגע ללקיחתם של בני ישראל כשבויים למֶּכָּה. ולכן, יהודים אלה לא היו צאצאים של בני ישראל אשר הועברו לשם מוקדם יותר על ידי האימפריות האשורית והבבלית. השבויים של האחרונים התיישבו מחדש במזרח איראן (עילאם) או בבבל מעבר למדבר הערבי, צפון לעיראק וסוריה. אין הסבר הגיוני אחר לאוכלוסייה כה גדולה של יהודים לגור מחוץ למולדת שלהם מלבד אם ברחו לשם כדי לחמוק מהרומאים.

עכשיו, הנה תיאור מהקוראן המתייחס או להתקוממות היהודית של שנת ה-70 אחה"ס או להתקוממות בר-כוכבא בשנת 132-135 אחה"ס:

סורה 8-4:17

- 4 מסרנו לבני ישראל בספר לאמור, פעמיים תחמסו את הארץ ותתנשאו מאוד.
- 5 כאשר התקיימה הפעם הראשונה, שילחנו בכם את עבדינו גיבורי המלחמה, והם פשטו אל תוך המושבות, וכך קוימה ההבטחה.
- 6 אחר חידשנו את כוחכם להשיב מלחמה שעה, והמצאנו לכם רכוש ובנים הרבינו את שורותיכם.
- 7 אם תעשו טוב, רק עם עצמכם תיטיבו, ואם תרעו, לעצמכם תרעו. כאשר התקיימה הפעם השנייה, (שילחנו בכם את עבדינו) למען יכלימו את פניכם וייכנסו אל המסגד, כשם שנכנסו אליו בראשונה, ולמען יחריבו את כל אשר כבשו.
- 8 אולי יואיל ריבונכם לרחם עליכם, ואולם אם תשובו לסורכם, נשוב גם אנו, וגיהנום יסגור על הכופרים.

פסוקים 5-6 מתייחסים לבבלים, ודניאל משודרג ליועץ בכיר של מלך בבל. יכול להיות שהם מתייחסים לאירוע שאותו היהודים חוגגים בפורים, כאשר פוליטיקאי פרסי ניסה להשמיד את היהודים, אלא שהתהפכו הדברים וחזרו עליו ועל תומכיו. פסוקים 7 ו-8 מדברים על אויב אחר שבא, נכנס פעמיים להר הבית, ואחר כך

הורס עד הסוף את הארץ שכבש. האויב הזה חייב להיות האימפריה הרומית, הרי אף אחד לא השיג מעשה גבורה לפני שמוחמד קרא את הקוראן הראשון. שימו לב איך אחרי הכניסה להר הבית בפעם השנייה הכובשים "[ה]חריבו את כל אשר כבשו". זה מה שגרם לשבטים היהודיים להתרחק.

פסוק 8 אומר "אולי יואיל ריבונכם לרחם עליכם, ואולם אם תשובו לסורכם, נשוב גם אנו", פה למילה "נשוב" ישנם כמה פירושים אפשריים. היא יכולה להיות "לחזור" לאלוהים על דרך הצייתנות, או אולי לחזור על טעות קודמת. בכל מקרה, גם אלוהים "שב" לתגמל או להעניש אותם. ישנה אפשרות שלישית שהיא יותר סבירה. פסוק 8 בא בדיוק אחרי הפסוק המתאר את הרומאים כשהם משמידים עד הסוף את בני ישראל היהודים, ולכן "נשוב" במקרה זה מתאים יותר "להשבת" הפליטים. הפרשנות הזו מתיישבת עם האמונות היהודיות והנוצריות הנפוצות באשר כי לחזרה המסיבית של היהודים האשכנזים אחרי מלחמת העולם השנייה יש משמעות נבואית.

ולכן, ההיסטוריה המערבית, האסלאמית והקוראן מסכימים כי הרומאים הרסו חלקים מהארץ הקדושה שהיו מאוכלסים על ידי השבטים היהודיים, דהינו יהודה והגליל. ביחד, מתעדים אלה כי תפוצה ענקית נוצרה אחרי הבסתם של היהודים בשנת 70 ו-135 אח"ס.

השאלה הבאה היא: איפה נעלמו הגולים האלה, ואיך הגיעו לכזריה (בדרום רוסיה בין ימת אראל והים השחור)?

בזמן שהרבה יהודים גרו במקומות אחרים באימפריה הרומית בזמן התקוממות בר-כוכבא, לא היה לפליטים הבורחים מהמאבק שום רציונאל ללכת ישירות ללב האימפריה שטבחה אותם. האופציה ההגיונית למישהו מיהודה הייתה להישאר קרוב למים וללכת דרום-מזרחה דרך מה שנקרא היום ירדן אל החוף המזרחי של מפרץ העקבה, ואחר כך לעקוב אחרי רצועת החוף דרומה עד שמפרץ העקבה מתמזג עם הים האדום. הנדידה דרומה הוציאה את הפליטים מחוץ לאחיזתם של הרומאים ואל סביבתן של מֶכָּה ומדינה. לפליטים מהגליל היה יותר הגיוני לברוח צפונה ומזרחה לסוריה ועיראק. זו עובדה היסטורית וידועה כי מספרים גדולים מהיהודים התיישבו בבבל – המקום שבו נכתב הרבה מהתלמוד.

ולכן, הרבה מהשבטים היהודיים הנמלטים התיישבו קרוב למולדת האבודה שלהם, אשר נכבשה לאחר מכן בצורה כמעט ממושכת על ידי הרומאים (האימפריה הרומית המזרחית או "הביזנטית" אחרי שהתפצלה האימפריה המקורית) לכמעט חמש מאות השנים הבאות – עד שהמוסלמים השתלטו. הייתה תקופה קצרה בתחילת המאה השביעית כאשר האימפריה הפרסית עזרה ליהודים באופן זמני כדי שוב להשתלט על ירושלים, אלא שהאימפריה הביזנטית לקחה את ירושלים בחזרה אחרי חמש שנים. לכן, כמעט לאורך כל הזמן לפני

התפשטות האסלאם, לא היה בטוח לפליטים היהודים לחזור לארץ הקדושה. כתוצאה לכך, הם היו עדיין במכה ובמדינה כאשר התחיל האסלאם.

עכשיו בא החלק הקשה: להסביר למה השבטים היהודיים עזבו מקלטים בני מאות שנים כדי לנסוע צפונה אל דרום רוסיה (הידועה ב"כזריה"). לא קשה למצוא הוכחות לגבי סיבות טובות להגירה המונית של יהודים מאדמות מוסלמיות במאות השביעית והשמינית. מה שקשה זה להכיל את המידע הזה במאמר האמור לתמוך בשלום במקום להפוך את סיכוי השלום בין המוסלמים לבין היהודים להיראות כחלום בלתי אפשרי. לכן, לפני אספקת הוכחות שליליות לגבי למה הרבה יהודים היגרו צפונה לכזריה, נעבור לפני זה על הרבה הוכחות המצביעות כי השלום בין היהודים והמוסלמים הינו חלופה תקפה וברת-קיימה.

הקוראן תומך בשלום בין הדתות

סורה 5:69

69 המאמינים (המוסלמים) והיהודים והצאבאים והנוצרים – כל המאמין באלוהים וביום האחרון ועושה את הטוב – לא ייפול עליהם פחד ולא יצטערו.

סורה 3:113-114

113 ואולם לא כולם ישוו זה לזה: בין בעלי הספר ישנה אומה של תמימי דרך הקוראים את אותות אלוהים במשך הלילה ומשתחוים.

114 הם מאמינים באלוהים וביום האחרון ומצווים לנהוג בדרך ארץ ואוסרים את המגונה וזריזים במעשים טובים. כל אלה בישרים הם (תהא דתם אשר תהא).

סורה 5:69 וסורה 3:113-114 מוכיחות כי יהודים ונוצרים ששומרים את דתם בצורה נכונה הם "ישרים", "הגונים" ו"מאמינים באלוהים", דהינו הם "נאמנים" על פי הקוראן. עכשיו, בואו ניקח את התובנה הזו וליישמה בקטע הבא בנוגע למה שקורה בארץ הקדושה.

סורה 10-9:49

9 בפרוץ סכסוך בין שתי סיעות מאמינים (דהינו יהודים "טובים" ומוסלמים"), פייסו ביניהן, ואם תתנכל האחת לאחרת, הילחמו במתנכלת עד אשר תסכים לפנות לפסק אלוהים. וכאשר תסכים, פייסו ביניהן ביושר ועשו צדק. אלוהים אוהב את עושי הצדק.

10 המאמינים אחים הם, על כן פייסו בין אחיכם והיו יראים את אלוהים, למען תרוחמו. המשמעות של המונח "אסלאם" הינה "ההיכנעות לאלוהים". מוחמד אמר כי האנשים מדתות אחרות ששומרים את מצוות דתותיהם, גם הם נכנעים לאלוהים, כלומר הם "מוסלמים" מסוג אחר. זו הסיבה החלקית לקטעים הבאים:

סורה 256:2

אין מקנים דת בכפיה, וכבר התברר ההבדל בין הבינה לבין המדוחים.

סורה 20:3

20 אמור לאלה אשר ניתן להם הספר ולבני אומות העולם, האם מתמסרים הנכם? אם יתמסרו, תישר דרכם, ואם יפנו עורף, דע כי עליך רק למסור (את דברו), ואלוהים מבחין בברואים. למרבה מזלנו, הקוראן מכיל מסר חזק של מחילה.

סורה 13:5

13 כיוון שהפרו את בריתם, קיללנו אותם (ילדי ישראל). מחל עליהם, כי אלוהים אוהב את המיטיבים.

סורה 34:41

34 "... שלם טובה תחת רעה, ואז תראה איך האיש אשר איבה שוררת בינך לבינו הפך להיות לך למגן ואיש אמונים."

אין סיבה שתהיה שנאה בין המוסלמים לבין היהודים או לבין הנוצרים. זו בחירה שהאנשים עושים, אף אם מיליונים בוחרים ב"לא נכון" ומלמדים את האחרים לעשות את ה"לא נכון". עכשיו נתקדם לבחינת הצד היותר אפל של היחסים בין היהודים לבין המוסלמים שהוביל הרבה יהודים לעזוב את המזרח התיכון מזמן.

הסיבה לבריחת הרבה יהודים מארצות האסלאם

הקשרים בין המוסלמים לבין היהודים לאורך מאות השנים ובמקומות השונים לא היו אחידים, לפעמים היו טובים ולפעמים היו רעים. ברוב הזמן, קיבלו היהודים יחס יותר טוב בארצות האסלאם בהשוואה לארצות הנוצריות. עם זאת, לפעמים היחסים שלהם היו נוראים. כשזה התרחש, פחדו היהודים על חייהם. האנשים המבוהלים נוטים לברוח ממקומותיהם אם האנשים שמבהילים אותם הם יותר חזקים. החדית' מעיד כי הרבה יהודים אכן הוגלו. זה לא משנה אם הפחד שלהם נבע ממעשים מרושעים שהם עצמם עשו או מאשמתם של אחרים. אנו הולכים לראות שליהודים אשר התנגדו לאסלאם הייתה מוטיבציה מספיקה ודחופה לברוח מהמזרח התיכון וללכת צפונה בקו ישר אל כזריה.

היחסים בין המוסלמים והיהודים התחילו להידרדר אחרי שעזב מוחמד את מכה כדי לגור במדינה (שקראו לה ית'רב דאז) בשנת 622 אחה"ס. היו שלושה שבטים חשובים שגרו במדינה כמעט 500 שנים אחרי שהרומאים גירשו את סבותיהם, והם: "בני קינקאע", "בני נדיר" ו"בני קוריידה".

זמן קצר אחרי הגעתו של מוחמד למדינה, נעלמו שלושת השבטים היהודיים. בני קינקאע ובני נדיר הוגלו והוחרמו מהם מיטלטליהם ומקרקעיהם. "כעב אבן אלאשרף", שהיה אחד ממנהיגי בני נדיר, נרצח/הוצא להורג אחרי שהוטעה במרמה לעזוב את "מצודתו" על פי צווים ממוחמד. תיאור לזה נמצא בקולקציית אל-בוכרי של החדית' בספר החמישי, קטע 369. גם מקורות אסלאמיים מתעדים כי המעשה הזה הפחיד יהודים אחרים.

אם זה עדיין לא מספיק, אחרי שהואשמו חברי בני קוריידה בבגידת האסלאם לטובת אנשי מכה, הוצאו להורג כל הגברים בשבט וחולקו נשיהם וילדיהם על הצבא האסלאמי. כאשר הופצה הידיעה הזו (עם התפשטות האסלאם), באופן טבעי הרבה יהודים רצו לעזוב. נסו לעשות חיפוש מחשב לגבי "כעב אבן אלאשרף", "בני קינקאע", "בני נדיר" ו"בני קוריידה". אתם תמצאו הרבה מקורות לחיפוש והבנה הרבה יותר ברורה למצב הקשה שאיתו העולם מתמודד היום.

מעשים אלה נגד היהודים של מדינה לא נבעו ללא פרובוקציה, ומן הנחוץ להבין את ההקשר ההיסטורי שהתרחשו בו. זה היה אירוע מצער שקשור לאדם ולקבוצה ספציפיים שאיימו על ביטחונם של המוסלמים הראשונים, אלא שהעניין נתפס על ידי הרבה מוסלמים כעניין גלובאלי ונצחי. היהודים הישראלים יודעים את זה, אף אם האנשים במערב אינם. זאת אומרת שאם ביום אחד יהיו היהודים בין הפטיש לסדן, סביר להניח כי הישראלים יהיו מספיק נואשים כדי להיזקק לכוח הגרעיני. עלינו להסביר את זה "נכון" למען כולם.

הנה תיאור קצר של ההקשר ההיסטורי של מה שקרה: בימי האסלאם הראשונים, נתקל האסלאם בהתנגדותם של השליטים הערבים הפוליטיאסטים (שמאמינים באלים רבים) של מֶכָה, אשר הצבא שלהם במצטבר גבר מספרית על צבאם של המוסלמים ממדינה. במשך שנים, ניסו המנהיגים של מכה לפתות את השבטים היהודים להיכנס איתם לבריתות נגד האסלאם. המוסלמים היו במעמד בלתי יציב, נחותים מספרית מהצבא של מכה ומאוימים מבפנים על ידי סבירות גבוה של גיס חמישי (השבטים היהודים של מדינה). הדרך שבה התמודדו המוסלמים עם האיום היהודי דחפה את היהודים להגירה המונית חדשה לכיוון הצפון (ולכיוונים אחרים).

בסדר, עשיתי מה שהייתי יכול כדי להכין אתכם לחלקים האנטי-יהודיים של הקוראן והחדית'. הנה כמה דוגמאות מאלה:

סורה 5:13

13 "כיוון שהפרו את בריתם, קיללנו אותם (ילדי ישראל) והקשינו את לבם... ולעולם לא תחדל להיווכח כי בוגדים הם, חוץ ממתים מעט. מחל וחוס עליהם..."

יש פה שני דברים שאליהם יש לשים לב: אחד, בזמן ש"ילדי ישראל" מתייחס ליהודים, המונח הזה מתייחס לפלסטינים גם כן, שירדו גם הם מבני ישראל. ואז יש לנו את זאת:

סורה 5:51

51 הוא המאמינים, אל תיקחו את היהודים ואת הנוצרים למגינים לכם, כי מגינים הם זה לזה, ומי בכם אשר ייקחם למגינים, כמוהו כאחד מהם.

בזמן שסורה 5:51 נראית שהיא מתארת את הדרך שבה הרבה נוצרים תומכים ביהודים בארץ הקדושה היום, במקור היא התייחסה לאירועים בזמן מוחמד. לא הייתה כוונה שתהיה נצחית או גלובאלית. אחרת, לא יהיה שום היגיון לקטעים שהיו לפני ארבעה עמודים מתחת לכותרת "הקוראן תומך בשלום בין הדתות". עם זאת, לא תהיה שום סתירה אם הקטעים השליליים האלה מתייחסים לפעולות של קבוצה מסוימת של יהודים במקום וזמן מסוימים. אחרי שגורשו ממכה ומדינה, התחילו השבטים היהודים לחפש בני ברית כדי להתנגד להתפשטות העם/הדת שהגלה אותם. גם הנוצרים (דהינו האימפריה הביזנטית) חיפשו בני ברית כדי להתנגד

להתפשטות הדת המתחרה. הקטעים השליליים מתייחסים בעיקר למצב הפוליטי של התקופה, וזה אף אם הם נראים מתאימים למה שקורה היום גם כן.

עכשיו, נעבור על שתי נבואות הנראות קטלניות ליהודים – והם אכן קטלניות מבחינת הדרך שבה מלמדים אותם למוסלמים. בשתיהן, "עיסא", שזה "ישו" בערבית, הביס את ה"דג'אל" (משיח השקר) ואת הצבא היהודי בעל הברית בגדה המערבית. הנה הן כפי שתרגמנו אותן מהערבית והאנגלית:

סונן אבן-מאג'ה ע. 4077 384#

"... וכך יביס אללה את היהודים ולא יישאר ליהודים כלום ממה שאללה ברא כדי להסתתר מאחוריו מבלי שיציין [את נוכחותם של היהודים], לא אבן, לא עץ, לא קיר ולא חיה, מלבד העירקדה (עץ קוצים) כי הוא משלהם ולא יציין (את נוכחותם של היהודים), אלא יציין: "הוי לך מוסלמי עבד אלוהים, זה יהודי. בוא והרגו"

הנה עוד תרגום של פרק מאת צחיח מוסלם ע. 6981-85 1510#

"ויביס אלוהים את היהודים, ולא יהא להם מקום להסתתר: לא יהא ביכולתם להסתתר מאחורי כל אבן, קיר, חיה או עץ - מלבד האטד (אל עירקדה) – מבלי שיגידו אלה: הוי מוסלמי עבד אלוהים! הנה יהודי, בוא והרגו"

אלה, יחד עם פסוקים אחרים מהחדית', מלומדים במובן המילולי כדי להתכוון להריגת ו/או גירוש כל היהודים מהארץ הקדושה. כשמספרים אדירים של אנשים מעצבים/מתבנתים את שכליהם כדי להאמין כך, השלום יהא בלתי אפשרי. נוסיף על זה את החדית' שבו היהודי כעב אבן-אלאשרף מוטעה ונרצח, ויהיה קל לראות עד כמה מסוכנים הקטעים האלה יכולים להיות אם הם מפורשים לא נכון. אגע בנושא הזה במאמר אחר. פה אנו מנסים להתחקות אחרי דרכו של האקסודוס היהודי מהארץ הקדושה, ולא מנסים ללמד תיאולוגיה אסלאמית. מה שחשוב לדעת הוא כי אכן יש דרך לצאת מהבלגן הזה בשלום וכי ליהודים הייתה סיבה טובה להמשיך בנדידה צפונה לפני האומה האסלאמית המתקדמת.

כזריה

עכשיו הגענו לשלב האחרון של מסע השבטים היהודים מהארץ הקדושה צפונה אל דרום רוסיה. המפה של כזריה למטה מראה בצורה גרפית למה היגרו היהודים לכזריה כשיחסייהם עם שכניהם הערבים התדרדרו. עם התפשטות האסלאם, המשיכו השבטים היהודים, שהוגלו במקור ממדינה, בנדידה. הרבה פנו צפונה כדי להצטרף לאוכלוסיה היהודית הגדולה בבבל. ברגע שהגיע האסלאם צפונה אל בבל, הפכה כזריה למקום הכי הגיוני בשבילם ללכת אליו.

מפת כזריה

<http://www.sott.net/image/image/12171/Khazaria.jpg> **זכויות יוצרים בלתי ידועים**

התוצאה הסופית של עליית קרנו של האסלאם בסוף שנות המאה השביעית אחה"ס הייתה שהיהודים לא היו מקובלים יותר בארץ הנהר. ופה כזריה נכנסת לתמונה. התקיימה כזריה משנת 652 אחה"ס ועד שנת 1016 אחה"ס כאשר נכבשה על ידי רוסיה. בשנת 740 אחה"ס, הפך המלך הכזרי את היהדות לדת הרשמית של המדינה הכזרית. זה היה בדיוק בזמן שהיהודים נאלצו לצאת מארץ הנהר. לו הייתם יהודים בזמן ההוא הייתם יכולים לבחור בין נדידה של מאות קילומטרים דרך טריטוריות מסוכנות אל אירופה רק כדי למצוא את עצמכם מול רדיפה נוצרית, לבין ההישארות בבית ולמצוא את עצמכם מול רדיפה מוסלמית. או שהייתם יכולים לעשות קו ישר הרבה יותר קצר צפונה ותתקבלו בסבר פנים יפות בכזריה. איפה הייתם הולכים?

לאורך חמש מאות השנים הבאות, התמזגו הפליטים היהודים עם הכזרים, שהיו בעיקר ממוצא טורקי (דהינו, החתים, אלא שהיה בהם קצת דם מונגולי ודם של כל מי שפלש לאזור הזה). לכן, גדל החיץ הגנטי בין האחים למחצה של בני ישראל יותר ויותר. בנוסף לכך, מאחר והרבה שומרונים היו כנענים שנקלטו בשבטים או אנשים ממקומות אחרים בארם הנהריים שהובאו על ידי האימפריה האשורית אל שומרון, זה לא מפתיע שהקשר הגנטי בין הפלסטינים ליהודים האשכנזים הוא כל כך מטושטש ועמום. הנקודה היא שאמת המידה שעשויה למצוא דמיון בין היהודים האשכנזים לפלסטינים הינה אמת מידה מטעה ויישומה עלול להוביל לתוצאה בלתי הוגנת. אנו יודעים שהרומאים עשו את מה שעשו. אחרי שהובסו, נאלצו שבטי בני ישראל ללכת לאן שהוא. בטח שהם לא ברחו לרומא. עם עליית האסלאם, השכל הישר אומר לנו לאן הרבה מהם ברחו – כזריה. שלוש הנבואות הבאות מתייחסות לחזרת בני ישראל היהודים האשכנזים.

ירמיהו 8-5:23

5 "הִנֵּה יָמִים בָּאִים נְאֻם־יְהוָה..."

6 "בְּיָמָיו תִּנְשַׁע יְהוּדָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁפֹן לְבַטַח..."

7 לְכֹן הִנֵּה־יָמִים בָּאִים נְאֻם־יְהוָה; וְלֹא־יֵאמְרוּ עוֹד חַיֵּי־יְהוָה, אֲשֶׁר הֶעֱלָה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

8 כִּי אִם־חַיֵּי־יְהוָה, אֲשֶׁר הֶעֱלָה וְאֲשֶׁר הֵבִיא אֶת־זֶרַע בֵּית יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ צְפוֹנָה, וּמִכָּל הָאֲרָצוֹת, אֲשֶׁר הִדְחִיתִים שָׁם; וְיָשְׁבוּ עַל־אֲדָמָתָם:

"ארץ צפונה!" בתנ"ך, התכוון המונח הזה לתאר את האימפריה האשורית, שהטריטוריה שלה כללה אזורים בדרום למה שנקרא אחר כך "כזריה". הנבואה הבאה הינה כמעט העתק מזה.

ירמיהו 15-14:16

14 לְכֹן הִנֵּה־יָמִים בָּאִים נְאֻם־יְהוָה; וְלֹא־יֵאמְרוּ עוֹד חַיֵּי־יְהוָה, אֲשֶׁר הֶעֱלָה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

15 כִּי אִם־חַיֵּי־יְהוָה, אֲשֶׁר הֶעֱלָה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ צְפוֹן, וּמִכָּל הָאֲרָצוֹת, אֲשֶׁר הִדְחִיתִם שָׁמָּה; וְהִשְׁבַּתִּים עַל־אֲדָמָתָם, אֲשֶׁר נָתַתִּי לָאֲבוֹתָם:

הנבואה הבאה מתייחסת לבלבול בקשר למוצא האשכנזי וטוענת כי הם נטעו זר שמתיימרים להיות בני ישראל.

ישעיהו 21-20: 49

20 עוד יאמרו באַזְנֵיךָ, בְּנֵי שְׂכֵלֶיךָ; צָרְלִי הַמְּקוֹם גְּשֵׁה־לִי וְאַשְׁבֵּה:

21 וְאַמְרַת בְּלִבְבְּךָ, מִי יִלְדֵלִי אֶת־אֵלֶּה (יהודים אשכנזים/כזרים), וְאֲנִי שְׂכוּלָה וְגִלְמוּדָה; גִּלְהָ וְסוּרָה, וְאֵלֶּה מִי

גדל, הן אֲנִי נִשְׁאַרְתִּי לְבָדִי, אֵלֶּה אֵיפֶה הֵם:

הרבה פלסטינים ואוהדיהם טוענים כי יהודים אשכנזים אינם בני ישראל. השאלות, "מי ילד לי את אלה?", "אלה מי גדל?" ו"אלה איפה הם?" נשמעים כמו האנשים היום שמכחישים את זכויות היהודים האשכנזים להיות בארץ הקדושה. הם מאמינים כי ליהודים האשכנזים אין היסטוריה קודמת כלשהי בארץ הקדושה, והם מבססים את החלטה הזו על חוסר הגנטיקה המשותפת עם הפלסטינים. אלא, כפי שראינו בפרק הקודם, מורכבים בני ישראל מהרבה עמים, ולכן התאמה ישירה של הגנטיקה של הפלסטינים והיהודים האשכנזים הינה סטנדרט מוטעה לביסוס החלטה הוגנת ומדויקת. עם זאת, מעניין לשים לב שאלוהים, כנראה, שם לב לבלבול הזה.

שאלה אחרונה:

ראינו הוכחות כי הרומאים אכן תקפו את יהודה והגליל וכי האנשים ברחו. ראינו הוכחות כי הצאצאים של הרבה מהאנשים האלה עשו את דרכם צפונה לכזריה. אלא, עדיין לא קיבלנו הוכחה כי לא כל בני ישראל היו מצאצאיו הפיזיים של אברהם, דבר שנחוץ כדי להסביר את החיץ הגנטי המפריד בין שתי הקבוצות. להלן דוגמאות על תיאורים שמוכיחים שהכנענים נשארו בארץ (רובם בקרבת האדמות השבטיות של אפרים ומנשה, מה שנקרא מאוחר יותר "שומרון"). ישנה גם הוכחה כי זרים מאזורים אחרים של מסופוטמיה יובאו אל שומרון על ידי האימפריה האשורית. העמים האלה נשארו כדי להוות חלק מהאוכלוסייה המעורבת שהתנ"ך קורא לה "שומרונים", ושאחרי 2000 שנה אנו קוראים לה "פלסטינים".

קודם כל, מצווה מדברים:

דברים 8-7: 23

8 לֹא־תִתְעַב אֲדָמִי, כִּי אֶחֱיֶךָ הוּא: לֹא־תִתְעַב מִצְרִי, כִּי־גֵר הָיִיתָ בְּאֶרֶץ:

9 בְּנִים אֲשֶׁר־יִנְלְדוּ לָהֶם דֹּר שְׁלִישִׁי; יָבֵא לָהֶם בְּקֶהֱל יְהוָה:

למצרים היה מותר להיות בעצרת בני ישראל.

בתיאור שלהלן מיהודה, "גבעון" והערים האחרות המצוינות נמצאות בקצה הצפון-מערבי של חלקת בנימין (באזור המרכזי של כנען, שכלל גם את ירושלים). ערי החיוויים יושבות ליד גבולות אפרים הדרומיים, שהרבה פעמים חפפו וכללו חלק מערים אלה.

הושע 17-26, 17-18, 3:9

3 וישבי גבעון (חיוויים/כנענים) שמעו, את אשר עשה הושע ליריחו ולעי:
6 וילכו אליהושע אלהמחנה הגלגל; ויאמרו אליו ואליאיש ישראל, מארץ רחוקה באנו, ועתה כרתו לנו ברית:
16 ויהי, מקצה שלשת זמים, אחרי אשר כרתו להם ברית; וישמעו, פיקרבים הם אליו, ובקרבו הם ישבים:
17 ויסעו בני ישראל, ויבאו אלעריהם ביום השלישי; ועריהם גבעון והכפירה, ובארות וקרית יערים:
18 ולא הכום בני ישראל, כינשבעו להם נשיאי העדה, ביהוה אלהי ישראל; וילנו כלהעדה עליהנשיאים:
26 ויעש להם כן; ויצל אותם מיד בני ישראל ולא הרגום:
27 ויתנם הושע ביום ההוא, חטבי עצים ושאבי מים לעדה; ולמזבח יהוה עדהיום הזה, אלהמקום אשר יבחר:

יהושע 11-13

11 ויהי למנשה ביששכר ובאשר, בית שאן ובנותיה ובלעם ובנותיה ואת ישיבי דאר ובנותיה, וישבי עירדר ובנותיה, וישבי תענז ובנותיה, וישבי מגדו ובנותיה; שלשת הנפת:
12 ולא יכלו בני מנשה, להוריש את הערים האלה; ויואל הכנעני, לשבת בארץ הזאת:
13 ויהי, כי חזקו בני ישראל, ויתנו את הכנעני למס; והורש לא הורישו:
לא היה ביכולתם של בני מנשה לגרש את התושבים. נראה כי התושבים היו רבים. שני הקטעים שקדמו מוכיחים שהכנענים נשארו באדמה. הקטע הבא מוכיח כי עמים אחרים בלתי קשורים לאברהם היו גם חלק מתערובת האוכלוסיות שנודעו אחר כך כ"פלסטינים".

מלכים ב 17:23

23 ויבא מלך אשור מבבל ומכותה ומעוא ומחמת וספרונים, וישב בערי שמרון, תחת בני ישראל; וירשו את שמרון, וישבו בעריה:

ובכן, הרבה זרים נכחו במה שקודם היה הממלכה הצפונית - "ישראל", עד שהמחוז הצפוני הקיצוני נהיה ידוע בשם "גליל הזרים".

ישעיהו 9:1

1 כי לא מועף לאֲשֶׁר מוֹצֵק לָהּ, כַּעַת הָרֵאשׁוֹן, הַקַּל אֶרְצָה זָבֵלוֹן וְאַרְצָה נַפְתָּלִי, וְהָאֲחֵרֹן הַכְּבִיד; דָּרָךְ הַיָּם עֶבֶר הַיַּרְדֵּן, גְּלִיל הַגּוֹיִם:

אלה הוכחות מספיקות שבני ישראל לא היו עם "טוהר" גנטי, דהינו שכולם היו מצאצאיו הפיזיים של אברהם. עכשיו כשאנו יודעים את זה, אנו צריכים הוכחה כי השבטים היהודיים שגורשו אחר כך על ידי הרומאים נשארו נפרדים משכניהם, הן בתוך כנען הן מחוץ לה.

הוכחה כי יהודי יהודה נשארו נפרדים משכניהם

קטע בלתי מובן מדברים נמצא בשורשו של עניין זה.

דברים 7:1,3-4, 6:14

14 לא תִלְכּוּן, אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים; מֵאֱלֹהֵי הָעַמִּים, אֲשֶׁר סָבִיבוֹתֵיכֶם:

1 כִּי יִבְיָאֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, אֱלֹהֵי אֶרֶץ אֲשֶׁר־אַתָּה בָּאֲשָׁמָה לְרִשְׁתָּהּ;

3 וְלֹא תִתְחַתֵּן בָּם (הַתּוֹשְׁבִים); בְּתֶדֶךְ לֹא־תִתֵּן לְבָנוּ, וּבִתּוֹ לֹא־תִקַּח לְבָנֶךָ:

4 "כִּי־יִסִּיר אֶת־בְּנֶךָ מֵאֲחֵרֵי, וְעָבְדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים..."

נצווה על היהודים לא להתחתן עם שכניהם. למה? האם אלוהים גזען? או האם זה היה עניין אחר? בזמן שבו ניתנה המצווה הזו לבני ישראל, הכילה הסגידה ל"אלהים אחרים" של האזור הזה הקרבת קורבנות אנושיים. "עבדו אלהים אחרים" כללה מנהג של קניבליזם פולחני. כשבני ישראל עברו לסגוד לאלים אחרים, ניתן למצוא הרבה אזכורים לזה. אני לא אדפיס אותם פה, הספר הזה הינו כבר ארוך. במקום זה, הנה כמה קטעים שכל אחד יכול לחקור לבד: תהלים 4:16 ו-39:35 ו-106:3, יחזקאל 31:21 ו-20:36 ו-23. לצו המונע נישואין מחוץ לשבט לא היה כל קשר לגנטיקה ולגזע. הוא היה מכוון למנהגים תרבותיים נוראיים שנקטו בהם החברות השכנות. התיאור הבא מספר במדבר מוכיח כי מטרתו של צו המניעה הזה שנמצא בדברים 7 אינה גזענית. הנה תיאור שבו אלוהים, בצורה מטפורית, יורק בפנים של הגזעניים.

במדבר 14:1-12

- 1 וַתְּדַבֵּר מִרְיָם וְאַהֲרֹן בְּמִשְׁחָה, עַל־אֲדֹת הָאִשָּׁה הַכֹּשִׁית אֲשֶׁר לָקַח; כִּי־אִשָּׁה כֹּשִׁית לָקַח:
- 2 וַיֹּאמְרוּ, הֲרַק אֲדֹבְמִשְׁחָה דָבָר יְהוָה, הֲלֹא גִסְבֵּנוּ דָבָר; וַיִּשְׁמַע יְהוָה:
- 3 וְהָאִישׁ מִשְׁחָה עָנָו (עֲנִיּוֹ) מָאֹד; מִכָּל הָאֲדָמָה, אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה:
- 4 וַיֹּאמֶר יְהוָה פְּתָאם, אֶל־מִשְׁחָה וְאַל־אַהֲרֹן וְאַל־מִרְיָם, צֹאוּ שְׁלֹשְׁתֶּכֶם אֶל־אֶהֱל מוֹעֵד; וַיֵּצְאוּ שְׁלֹשְׁתָּם:
- 5 וַיֵּרֶד יְהוָה בְּעַמּוּד עָנָן, וַיַּעֲמֵד פֶּתַח הָאֶהֱל; וַיִּקְרָא אֶהֱרֹן וּמִרְיָם, וַיֵּצְאוּ שְׁנֵיהֶם:
- 6 וַיֹּאמֶר שְׁמַעֲרֹנָא דְבָרִי; אִם־יִהְיֶה נְבִיאֲכֶם, יְהוָה, בְּמִרְאָה אֱלֹוֹ אֲתַנְדָּע, בְּחִלּוֹם אֲדַבְרֶיבּוּ:
- 7 לֹא־כֹן עֲבָדִי מִשְׁחָה; בְּכָל־בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא:
- 8 פֹה אֶלְפָה אֲדַבְרֶיבּוּ, וּמִרְאָה וְלֹא בְחִידָת, וַתִּמְנַת יְהוָה נְבִיט; וּמִדּוּעַ לֹא יִרְאֶתֶם, לְדָבָר בְּעֲבָדִי בְּמִשְׁחָה:
- 9 וַיַּחַר אֵף יְהוָה בָּם וַיִּלְדָּ:
- 10 וְהֶעֱנָן, סָר מֵעַל הָאֶהֱל, וְהִנֵּה מִרְיָם מְצַרְעַת כְּשִׁלְג; וַיִּפֹּן אֶהֱרֹן אֶל־מִרְיָם וְהִנֵּה מְצַרְעַת:
- 11 וַיֹּאמֶר אֶהֱרֹן אֶל־מִשְׁחָה; בִּי אֲדַנִּי, אֶל־נָא תִשֶׁת עָלֵינוּ חֲטָאת, אֲשֶׁר נוֹאֲלָנוּ וְאֲשֶׁר חֲטָאנוּ:
- 12 אֶל־נָא תְהִי כַמֹּת; אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֹם אִמּוֹ, וַיֶּאֱכַל חֲצִי בָשָׂרוֹ:
- 13 וַיִּצְעַק מִשְׁחָה, אֶל־יְהוָה לֵאמֹר; אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ:
- 14 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מִשְׁחָה, וְאַבִּיָה יִרְק בְּפִנְיָהּ, הֲלֹא תִכְלֹם שְׁבַעַת יָמִים; תִּסָּגֵר שְׁבַעַת יָמִים מִחוּץ לַמַּחֲנֶה,

וְאַחַר תֵּאֱסָף:

הַתנ"ךְ בהכרח נוגע בסוגיית הגזענות, וזה מכיוון שהגזענות הינה סוגיה אנושית שעלינו להשתחרר ממנה. המסר של התנ"ך בקשר לגזענות הינו שהגזענות מגעילה ומרגיזה את אלוהים. מאוד קל להתבלבל כאשר אלוהים אומר: "התרחקו מאנשים אלה כי...". האנשים שוכחים את ה"כי" וחושבים שהעניין טמון באנשים עצמם. מתברר שטעות זו נעשתה על ידי השבטים היהודים. מסיבה זו, הוזנו מסרים אלה אל תוך הברית החדשה.

יוחנן 4:9-13

9 וַתֹּאמֶר אֵלָיו (ישו) הָאִשָּׁה הַשְּׂמְרוֹנִית הֵן יְהוּדִי אֶתָּה וְאִיכָכָה תִשָּׂאֵל מִמֶּנִּי לְשִׁתּוֹת וְאַנְכִי אִשָּׁה שְּׂמְרוֹנִית כִּי־לֹא יִתְעַרְבוּ הַיְהוּדִים עִם־הַשְּׂמְרוֹנִים:

כפי שלמדתם, התערבבו אפרים ומנשה עם העמים שמסביב ועם אלה שהביאו האשורים. הטעות בקשר לגנטיקה ולהוגנות מוכחת בשני הקטעים הבאים.

מתי 9-7:3

7 וְיֵהִי (יוחנן הבפטיסט) כְּרֵאוֹתוֹ רַבִּים מִן־הַפְּרוּשִׁים וְהַצְדִּיקִים נֹגְשִׁים לְהַטְבִּיל וַיֹּאמֶר לָהֶם יִלְדֵי צַפְעוֹנִים מִי הַשְׂכִּיל אֶתְכֶם לְהַמְלִיט מִן־הַקֶּצֶף הָעֵתִיד לָבֵא:

8 לָכֵן עֲשׂוּ פְרִי רָאוּי לְתִשׁוּבָה:

9 וְאַל־תִּחְשְׁבוּ בְלִבְבְּכֶם לֵאמֹר אַבְרָהָם הוּא אָבִינוּ כִּי אֲנִי אֹמֵר לָכֶם כִּי מִן־הָאֲבֹנִים הָאֵלֶּה יְכוּל הָאֱלֹהִים לְהַקִּים בְּנִים לְאַבְרָהָם:

יוחנן 33,39:8

33 וַיַּעֲנוּ (כמה יהודים שדיברו עם ישו) אֵתוֹ זָרַע אַבְרָהָם אֲנַחְנוּ וּמִיָּמֵינוּ לֹא־הָיִינוּ לְאִישׁ לְעֶבְדִּים וְאֵיכָה תֹאמַר בְּנֵי חוֹרֵין תִּהְיֶינָה:

39 "וַיַּעֲנוּ וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו אָבִינוּ הוּא אַבְרָהָם..."

ברמה מסוימת, נראה כי הטעות הזו בקשר לגזע, להבדיל מההתנהגות, כסיבה להישאר נפרדים הושרשה בשבטים היהודים. אולי זה פועל יוצא לעובדה שאבותיהם הקדמונים הוחזקו בשבי ליותר מ-400 שנים על ידי המצריים, והיה לאפרים, מנשה ורוב שכניהם דרגה של מוצא מצרי. (תזכרו כי יוסף, אביהם של אפרים ומנשה, נישא למצריה (בראשית 45:41)). במקרה הזה, הטעות נהיית הרבה יותר אנושית וניתנת להבנה. הרבה אנשים מקופחים מרגישים תחושת עליונות מוראלית על פני האנשים שמקפחים אותם. זו טעות אנושית.

הגלטיים 26-29:3

26 כִּי־אַתֶּם כְּלָכֶם בְּנֵי אֱלֹהִים עַל־יְדֵי הָאֱמוּנָה בְּמִשִּׁיחַ יֵשׁוּעַ:

27 כִּי כְלָכֶם אֲשֶׁר לְמִשִּׁיחַ נְטִבְלֶתֶם לְבַשְׁתֶּם אֶת־הַמִּשִּׁיחַ (ואת החינוך שלו):

28 וְאֵין עוֹד יְהוּדִי וְלֹא יְוֹנִי (לא גזענות, לא לאומנות) אֵין עֶבֶד וְלֹא בְּרַחֲוֵרִין אֵין זָכָר וְלֹא נְקֵבָה כִּי כְלָכֶם אֶחָד אַתֶּם בְּמִשִּׁיחַ יֵשׁוּעַ:

29 וְאִם־לְמִשִּׁיחַ אַתֶּם הַנְּכֹסִים זָרַע אַבְרָהָם וַיִּוְרְשִׁים כְּפִי הַהִבְטָחָה:

סורה 22:30

22 אחד מאותותיו הוא בריאת השמים והארץ, ושלל לשונותיכם וצבעיכם. בזאת צפונים אותות לשוכני העולמים.

34 "קבענו לכל אומה נהגי זבחים למען יזכירו את שם אלוהים..."

הערה אחרונה: לא משנה איפה הלכו השבטים היהודים, לצאצאיהם תהיה טענה מוצדקת רק לחלק מהארץ הקדושה השייכת ליהודה, ולא לאפרים. החלק האשכנזי מהארץ הקדושה יהיה רק בחצי שהוענק לצד ה"יהודי" של בני ישראל, ולא בחלק הפלסטיני.

סוף דבר

אני אסיים תחילה בהכרת תודה לאלוהים אשר הפנה אותי לידע הזה ומה לעשות איתו. אני גם מודה לכל האנשים הנפלאים טובי הלב שעזרו במאמץ הזה. אני מתפלל למען כך שמאמצינו יעזרו לאחרים ליהנות מפירות השלום. אני גם מתפלל למען כך שרוח השלום תאלץ את הקוראים לשתף את תוכנית שלום זו עם האחרים. כך מפיצים את הבשורה והשינוי מתרחש. העבירו אותה.

אנו מתכננים לכנס שלום בירושלים. אם תרצו מידע נוסף או ליצור קשר איתנו בנוגע לתוכנית השלום, אנא

שלחו מייל לכתובת: Gods_Peace_Plan_for_the_Holy_Land@yahoo.com.

תהלים 9-6:122

6 שְׁאֲלוּ שְׁלוֹם יְרוּשָׁלַם ; יִשְׁלִי, אֶהְבֵּיךָ :

7 יְהִי־שְׁלוֹם בְּחֵילְךָ ; שְׁלוֹה, בְּאֲרָמְנוֹתֶיךָ :

8 לְמַעַן אַחֵי וְרַעֵי ; אֲדַבְּרָה־נָא שְׁלוֹם בְּךָ :

9 לְמַעַן בֵּית־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ; אֲבַקֶּשׂה טוֹב לְךָ :

שלום

ביבליוגרפיה

The HOLY BIBLE
NEW INTERNATIONAL VERSION
Copyright 1984 by International Bible Society
Zondervan Bible Publishers, Grand Rapids, Michigan

The HOLY BIBLE
[King James Version]
The World Publishing Company, Cleveland, Ohio

The New American Bible
[Catholic]
World Bible Publishers, Inc., Copyright 1987

New World Translation of the Holy Scriptures
Watchtower Bible and Tract Society of Pennsylvania
and International Bible Students Association, Inc.

The Jewish Study Bible
TANAKH Translation
Jewish Publication Society, Oxford University Press

THE TORAH
THE FIVE BOOKS OF MOSES
The Jewish Publication Society of America, Philadelphia, Pennsylvania

THE KORAN
Based on Translation by J.M.Rodwell
Ivy Books Published by Ballantine Books, New York, New York

THE KORAN
M. Pickthall, Translator
Alfred A Knopf, New York Original copyright 1909 — Everyman's Library

The Qur'an

Translated by M.H.Shakir.

Published by Tahrike Tarsile Qur'an, Inc., Elmhurst, New York

Sunan Ibn-i-Majah

Translated by Muhammad Tufail Ansari

Published by Lahooti Fine Art Press, New Delhi, India

The Translation of the Meanings of Sahih Al-Bukhâri Arabic-English

Translated by Dr. Muhammad Muhsin Khan

Darussalam Publishers and Distributors, Riyadh, Saudi Arabia 54

Holman Bible Atlas

Broadman & Holman Publishers, Nashville, Tennessee

The NIV Study Bible - Basic Library (On CD ROM)

by Zondervan Publishing House which contains the NIV NAVE'S TOPICAL BIBLE

דבר אחרון

לא רשום בשום מקום כי משה קיבל תשלום בגין עשרת המצוות.

מתי 8:10

8 " ... חֲנֻם לְקַחְתֶּם חֲנֻם תִּתְּנוּ: "

סורה 6:90

90 " ... איני מבקש מכם שכר על זאת, כי אין זה אלא אות הזכרה לשוכני העולמים "

מאחר ולעבודה זו תהיה השפעה דלה בלעדי בסיס ספציפי לפיתרון בדרך שלום הכתוב בספרים הקדושים המצוטטים פה, אני חושב שזה הוגן לומר כי כל הקרדיט על הספר הזה אמור ללכת לאחראי היחיד על כתבי הקודש מלכתחילה, לא לעצמי בשביל מאמצי. יש אלה שאומרים "כל התהילה הולכת לאלוהים". אני מסכים.

אם מישהו מדפיס את זה למען הרווח, יהיה לאלוהים בזה חלק אשר יקצה אותה למתיישבים מחדש בארץ הקדושה ולעזרת העניים במקומות אחרים ככל שהתאפשר הדבר.

הפנו את תגובותיכם או את שאלותיכם אל רוברט לאון מנדלסון

Gods_Peace_Plan_for_the_Holy_Land@yahoo.com